XIX. évfolyam 16. szám Ára: 1 forint 1963. április 18

Toncz Tibor rajza

— *Nos, rendben van, fiatal barátom, elsején beléphet!*
— *És tessék mondani, hány hónap után tudok autót venni a fizetésemből?...*

(Revünk a 8—9-es oldalon)

TWIST-legenda

Zsuzsi arról nevezetes,
Hogy a twistért eped ő,
Addig járja, mígcsak nem lesz
Fehér, mint a lepedő.

Ha meglát a kirakatban
Bármit, melynek neve twist,
Megveszi ő, legyen az sál,
Szappan, avagy rétesliszt.

Twist-táskáján festve hordja
Az imádott figurát,
Rak a fodrász néki twistről
Elnevezett frizurát.

A minap egy könyvesboltban
Könyvet látott Zsuzsika,
Melynek címe úgy hatott rá,
Mint az édes muzsika,

S így kiáltott: „Itt egy twist-könyv!
Kétség hozzá nem is fér.
...Csak azt tudnám kisütni, hogy
Mitől twist az Olivér!

(f-p)

Gólyahír

Örömmel közlöm ezt a jó hírt,
Tollam e verset vígan rója,
Budapesten is feltűnt immár,
Amint hallom, az első gólya.

Jelentem róla, amit tudok,
A részleteket, sorra mindet,
Budán szerepelt, ott kelepelt,
A Csörsz utca felett keringett.

A gólya feltűnt, s később eltűnt,
Remélem, hogy még viszontlátom,
Ha osztják majd a prémiumot
A szülészeti klinikákon.

-ghy

DE MIRŐL BESZÉLSZ VELE?

Barátom, a kutatómérnök, magas, szőke, harmincnyolc éves. Azt mondja nekem a napokban:

— Idefigyelj, te vagy az egyetlen, aki meg tudsz engem érteni. Ismered Ilonát. Imádom. Soha nem hittem volna, hogy ilyen van. Megérkezik és a szívem klitty-klitty, vad dobogásba kezd, holott még nem történt semmi. És amikor beszél... Imádom a hangját. Szeretnék letérdelni előtte a nyílt utcán, kezet csókolni neki és megköszönni, hogy a világon van. Csak azóta van értelme az életemnek, amióta megismertem.

— Jó, jó, de mit kell ezen megérteni? Megkedvelted ezt a lányt. Ilyen már volt...

— Ilyen még nem volt. Ő pontosan olyan, mint senki más. Mióta ismerem, csak azóta tudom, mi a boldogság.

— Tényleg, mi a boldogság? Hadd tudjam meg én is.

— Bemenni vele egy eszpresszóba, véletlenül megfogni a kezét. Ennyi az egész.

— Én is voltam már veletek. Kezet is fogtam vele. Semmi örömet nem éreztem. De ha már itt tartunk, szeretnék valamit kérdezni, ha nem haragszol. Vagy, ha haragszol, akkor is. Ez a lány sokkal fiatalabb, mint te. Műveletlen is, magas fokon. Elismerem, hogy csinos a maga módján, de te, aki tudós vagy, és felnőtt, miről beszélsz vele?

Barátom úgy nézett rám, mint egy futóbolondra:

— Vele? Mindenről. Soha életemben nem találkoztam még érdekesebb, izgalmasabb emberi lénnyel. Tegnap például elmesélte, hogy rakott krumplit főzött ebédre. Reszkettem a gyönyörűségtől. Múltkor elmondta, hogy gyanútlanul ment az utcán, éppen bevásárolni indult a Közértbe. Mármár beért az üzletbe, amikor meglátott egy dinnyét. Befőttet. És rám gondolt. Érted? Eszébe jutottam. Aztán beszéltünk a közlekedésről. Elmondta, hogy szívesebben jár taxin, mint gyalog, mert így megspórolja az ember a drága buszpénzt, és különben is megfigyelte, hogy a busz, vagy a villamos ott is megáll, ahol neki semmi dolga. Hát ilyen nő ez. Ha vele ülök egy csendes eszpresszóban, az jobb, mintha mással táncolnék. Értesz engem?

— Igen. Persze. Most már értem. És mi van Lajossal? Mostanában ritkán látlak benneteket együtt.

— Mert Lajos, unalmas, mint egy értekezés, nem is tudom, hogyan tudtam vele barátkozni eddig. És nagyképű. Jó múltkoriban arról beszélt, hogy a tenger fövenyéből ma már az atomtitok megfejtése után, bármit elő lehet majd állítani. Előreláthatólag az aranynak sem lesz komoly értéke, mert már megoldották az aranycsinálás titkát, amióta kiderült, hogy minden test atomokra bontható. Erre én azt mondtam, hogy Ilona nagyon szereti a pörköltcsirkét, de nem tejföllel. Mire ő nem is válaszolt, hanem arról kezdett beszélni, hogy a közeljövőben úgy fogunk utazni, hogy az utast fellövik a világűrbe, és ott megvárja, amíg aláfordul a földnek az a része, ahová menni akar, és ott leszáll. Tehát a hegy megy a Mohamedhez. Hát ilyen a Lajos. Nem lehet vele két értelmes szót váltani. No, de hagyjuk ezt. Ilona tegnap azt mondta, hogy tavaszi kosztümöt szeretne. Fantasztikus. Ennek a lánynak mindig eszébejut valami.

Királyhegyi Pál

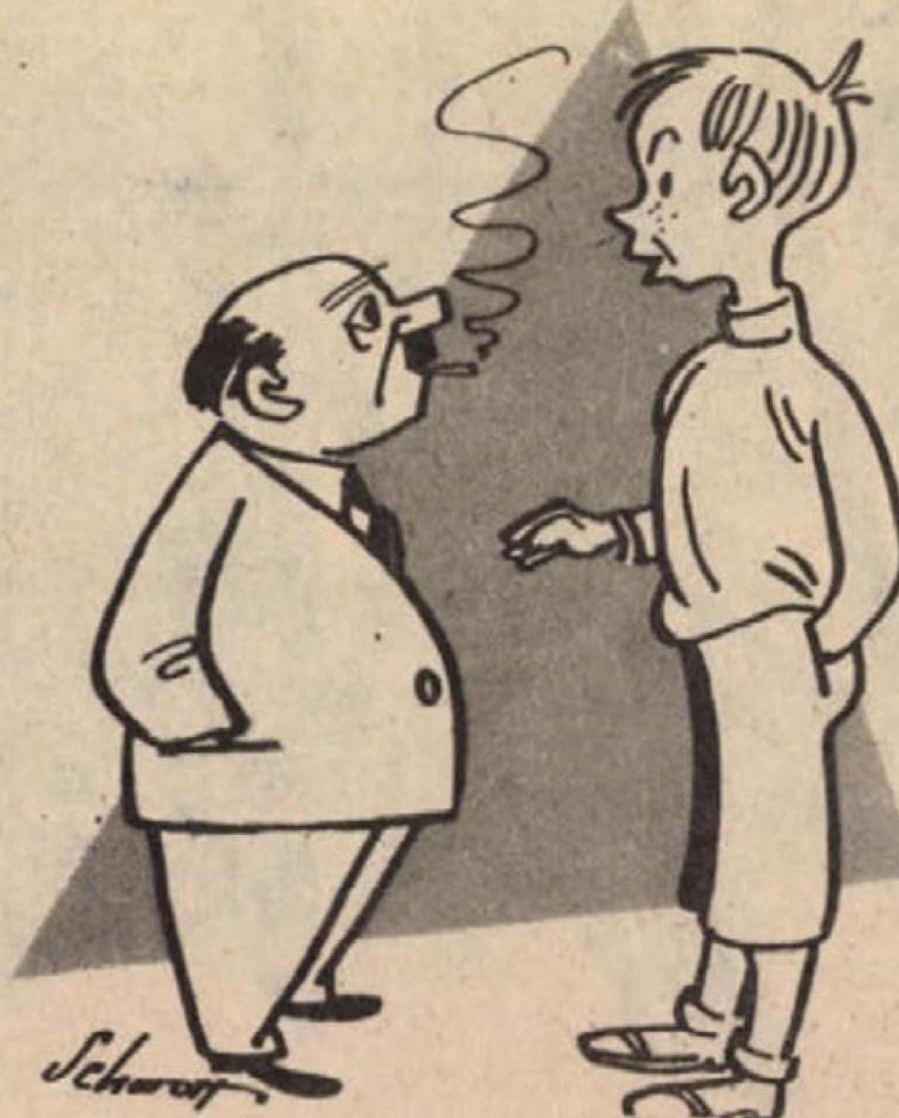
Veszélyes övezet

Szűr-Szabó József rajza

Apai szigor

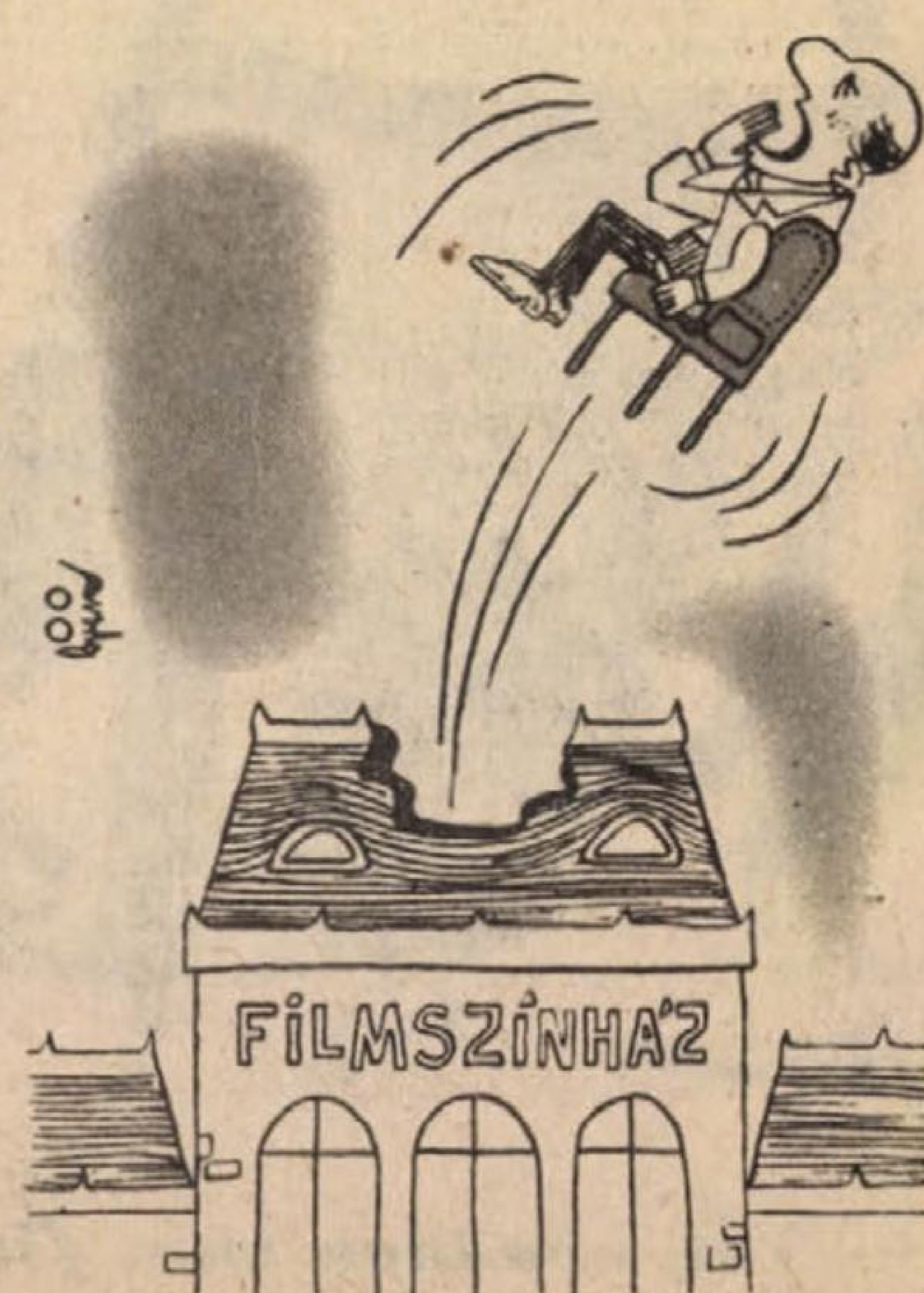
Schwott Lajos rajza

– Apu, én mikor cigarettázhatom?
– Majd ha nagy leszel, fiacskám!

Katapult-ülés

Balázs-Piri Balázs rajza

KÖZVETLEN TELEFONVONAL A KREML ÉS A FEHÉR HÁZ KÖZÖTT

– Nyina, mondd, te hány tojással csinálod a galuskát?...

– Tévedni tetszik! Biztosan Kennedy kérte az ébresztést!...

– Halló itt Kennedy! Betűzöm: Kutuzov, Erzsébet királynő, Napóleon, mégegyszer Napóleon, Edward, Danton, Yma Sumac...

Micsoda véletlen

A Főtisztviselő egyre dühösebben turkált a beérkezett rajzok és műszaki leírások tömkelegében.

– Nem és nem! – kiáltott fel. – Effajta pazarlásokhoz semmiképpen nem járulhatok hozzá. Olyan típustervet kell adnunk a téeszeknek, hogy a lehető legolcsóbban építhessék meg ciróka-előcsíráztatóikat. Ezek az átkozott dilettánsok azonban – csapott a paksamétára – a külcsínre és a belső összkomfortra helyezik a hangsúlyt. Számukra a közösség vagyona – Csáki szalmája. Börtönben volna a helyük!

Az ütés ereje a földre sodort néhány papírlapot. A Főtisztviselő undorral nyúlt utánuk, de zord tekintete menet közben enyhült némiképp.

– Lám csak – mélyedt tanulmányozásukba –, ez a tervezet úgylátszik valahogyan elkerülte a figyelmemet. – Olvasás közben arca mindinkább kipirult. Szaporábban szedte a lélegzetét. Érverése is meggyorsult. Sőt, puritán ajkait olykor apró, elragadtatott kiáltások hagyták el.

*

Munkaideje leteltével a Feltaláló rohant haza. Ki tudja... talán már megérkezett a várva-várt döntés!? Benyitott. Az előszoba szőnyegén ott hevert a fehér boríték.

„Örömmel értesítem – olvasta elhomályosuló szemekkel –, hogy a ciróka előcsíráztató felépítésére vonatkozó tervét a Főhivatal elfogadta. Azért döntöttünk így, mert a szóbanforgó elmés megoldás messzemenően tekintetbe veszi a népgazdasági érdekeket. A konzervatív tartópillérek, maradi oldalfalak és elavult mennyezet teljes mellőzésével, egyetlen oszlopon esernyőszerűen kiképzett csuhé tetőzettel védi meg a csírázó cirókákat az időjárás viszontagságaitól. Az építkezésnek ez a módszere országos szinten kb. húszmillió forint megtakarítást eredményez. Ennek 5%-a a feltalálót illeti. Reméljük, hogy találmányaival a jövőben is segíteni fogja a magyar mezőgazdaságot. Tisztelettel: Kindrusz János, főmérnök"

A feltaláló jóleső bágyadtsággal ült le a karosszékébe. „Derék ember ez a Kindrusz főmérnök" – gondolta – „és kitűnő szakember. Nem vagyok öntömjénező, de ez a Kindrusz csakugyan pompás fickó..."

És büszke volt rá, hogy azonosak.

Kürti András

Még mindig kevés a szállodai ágy

Tonez Tibor rajza

Lakásfoglalás

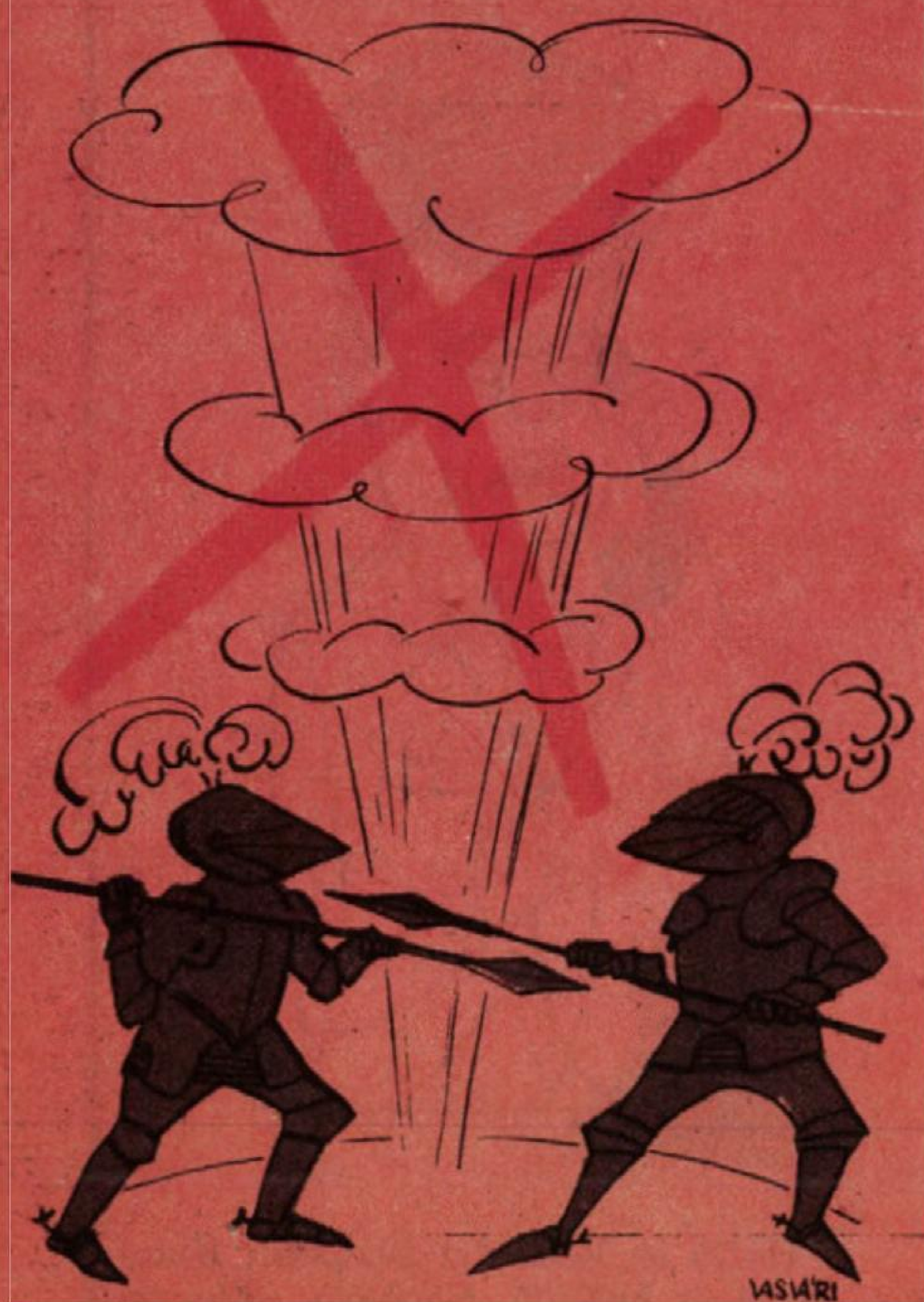
Gerő Sándor rajza

– Mi az, maguk már fészket raktak?

Vágyálom

Vasvári Anna rajza

Vitaminból is megárt a sok!

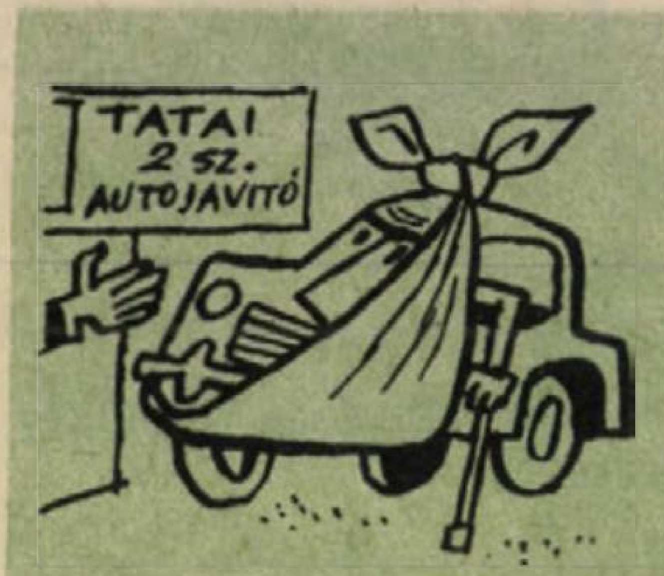
Balázs-Piri Balázs rajza

LEVÉL egy Különös Kísérletről

Tisztelt Uram!

Halvány fogalmam sincs arról, hogy a tatai 2. számú autójavító részlegnél milyen rangban és milyen beosztásban építette eddig a szocializmust, de mint a „Népi Ellenőrzés" című lapból értesültem, önt bízták meg a vállalatnál a maszek autótulajdonosok „beszervezésével". Vagyis, magyarán, azzal,

hogy a magánkocsitulajdonosok minél nagyobb számban javíttassák hibás kocsijukat a tatai 2. számú autójavító állami vállalatnál. A sors mostohaságának tulajdonítható, hogy szorgalmas szervezőmunkáját nem méltányolták kellőképpen, s önt, néhány társával együtt, a társadalmi tulajdon sérelmére bűnszövetkezetben elkövetett csalásért, sikkasztásért és okirathamisításért feljelentették a Komárom megyei főügyészségen.

Véleményem szerint ezzel ön korántsem került vigasztalan helyzetbe. Elvégre a kísérletezések korát éljük, és ön feltehetően a maszek kocsik javításának új módszereivel kísérletezett. S valóban egészen újszerűnek mondható, hogy a tatai 2. számú autójavítónál az ön kezdeményezésére a magángépkocsik javítását a tulajdonosoknak a hivatalos díjszabásnál alacsonyabban számlázták, s a fennmaradó nagyobb különbözetet – készpénzben – ön vette át a soronkívüli gyors javításnak örvendező boldog kocsitulajdonosoktól. Az ember szinte felsóhajt, milyen olcsón is tudnának dolgozni a mi vállalataink az ön módszerével! Egy maszek Moszkvics javításáért például 3877 forint helyett 558 forintot számlázott a vállalat. Meg lehetett elégedve a vállalat is az olcsósági világrekordjával; nem panaszkodhatott a Moszkvics tulajdonosa sem, mert nem kellett várnia a kocsi javítására; s elégedetten dörzsölhették kezeiket önök, akik az ügyet bonyolították, amikor a tetemes különbözetet egymás között igazságosan felosztották.

Igazán tisztes üzletemberekhez illő módon jártak el, mert ezt a „mindenki jól jár" kedvezményt már a kísérlet kezdetén megígérték önök, amikor ezzel a felhívással fordultak ügyfeleikhez: „Önök is jól járnak, mi is jól járunk, – ha velünk javíttatják magángépkocsijaikat . . . !"

Lám megtartották adott szavukat, sőt számos esetben még számlát sem állítottak ki a javításról. A

javítás költségeit persze ön készpénzben felvette – közvetlenül az autótulajdonosoktól –, ami sikeres kísérletnek mondható, igazolására annak, miként is lehetne a bürokratikus eljárást gazdasági életünkből kiküszöbölni.

Kísérletezés ide, kísérletezés oda, most már csak arra volnék kíváncsi: vajon miért nem figyeltek fel az évek óta folyó sikeres kísérletekre a vállalat vezetői, ellenőrei és mások, akik erre illetékesek!

De hát csak kísérletezzünk! Van miből. Gazdag ország vagyunk . . .

Földes György

Jucika taxit hív

Pusztai Pál rajza

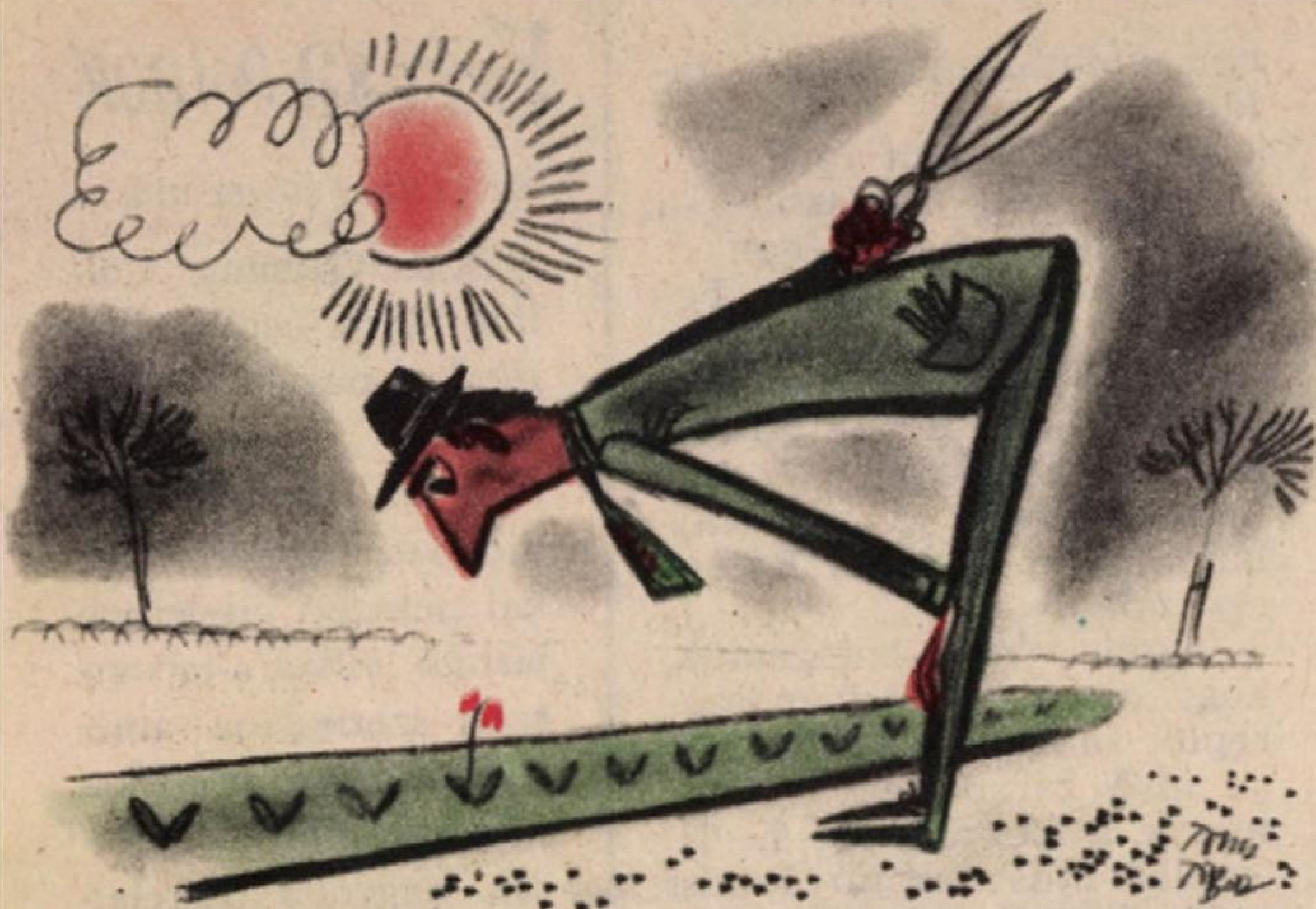

A gonosz

Toncz Tibor rajza

Színházi telefon

Vitám volt, az ismert drámaíróval.

— Kedves mester! — szóltam hozzá. — Láttam a darabját. Nem rossz darab, érdekes darab. Csak az a baj, hogy helyenként nem realista.

— Miért nem realista? — kérdezte ingerülten.

Megmagyaráztam. Szerintem realista az a darab, amely hű a való élethez. Ez igaz, ismerte el. No, már most a maga darabja, kedves mester, egyes jeleneteiben nagyon messze áll a való élettől.

— Melyik jelenetre gondol?

— Ott van például az a jelenet, amikor a mérnök felhívja telefonon a minisztériumot, és bejelenti, hogy

valaki ellopta a találmányát.

— Miért? — indulatoskodott az író. — Miért ne volna ez realista? Talán nincs olyan mérnök, akinek ellopják a találmányát?

— De van — mondtam én.

— Vagy talán azt hiszi, hogy ilyenkor nem lesz dühös a feltaláló, nem átkozódik, és nem keseredik el?

— Dehogyisnem. Nem ez a hiba.

— Ahá. Talán azért nem reális a jelenet, mert a minisztert nem lehet csak úgy a telefonhoz kérni? Téved, barátom. A darab szerint ez egy ismert feltaláló. Nagyon is hihető, hogy a miniszter hajlandó vele beszélni.

— Persze, hogy hihető.

— Hát akkor mi az, amiben meghamisítom az életet?

— Megmondom, kedves mester. Ötvenedszer megy ez a darab, de még egyetlen egyszer sem fordult elő, hogy a hívott szám mással beszél, vagy a csöngetés nem megy ki, vagy „örökbúgás" jön be, vagy kattog az az istenverte masina, vagy a központ nem veszi fel a kagylót, vagy, hogy idegen mellékállomás fut be, vagy vonal helyett ebvinnyogás, békabrekegés, malacvisítás jön be, hogy téves kapcsolásról ne is beszéljek. Ó, a világért sem... A feltaláló csak úgy uk-muk-fuk felveszi a kagylót, egyet-kettőt tárcsáz rajta, és már fuvolázik is a miniszterrel. Nem, kedves mester, a telefon nem ilyen, az élet nem ilyen, a realista színmű nem ilyen. Ami a maga darabjában történik, az a valóság meghamisítása...

Novobáczky Sándor

VILLAMOSON

— Kisfiam, miért nem adod át a helyedet ennek a néninek, hisz akár a mamád lehetne!?

— Éppen azért. Ugyanis ma reggel kaptam két nagy pofont a mamámtól!

Az ember tragédiája — ezredszer

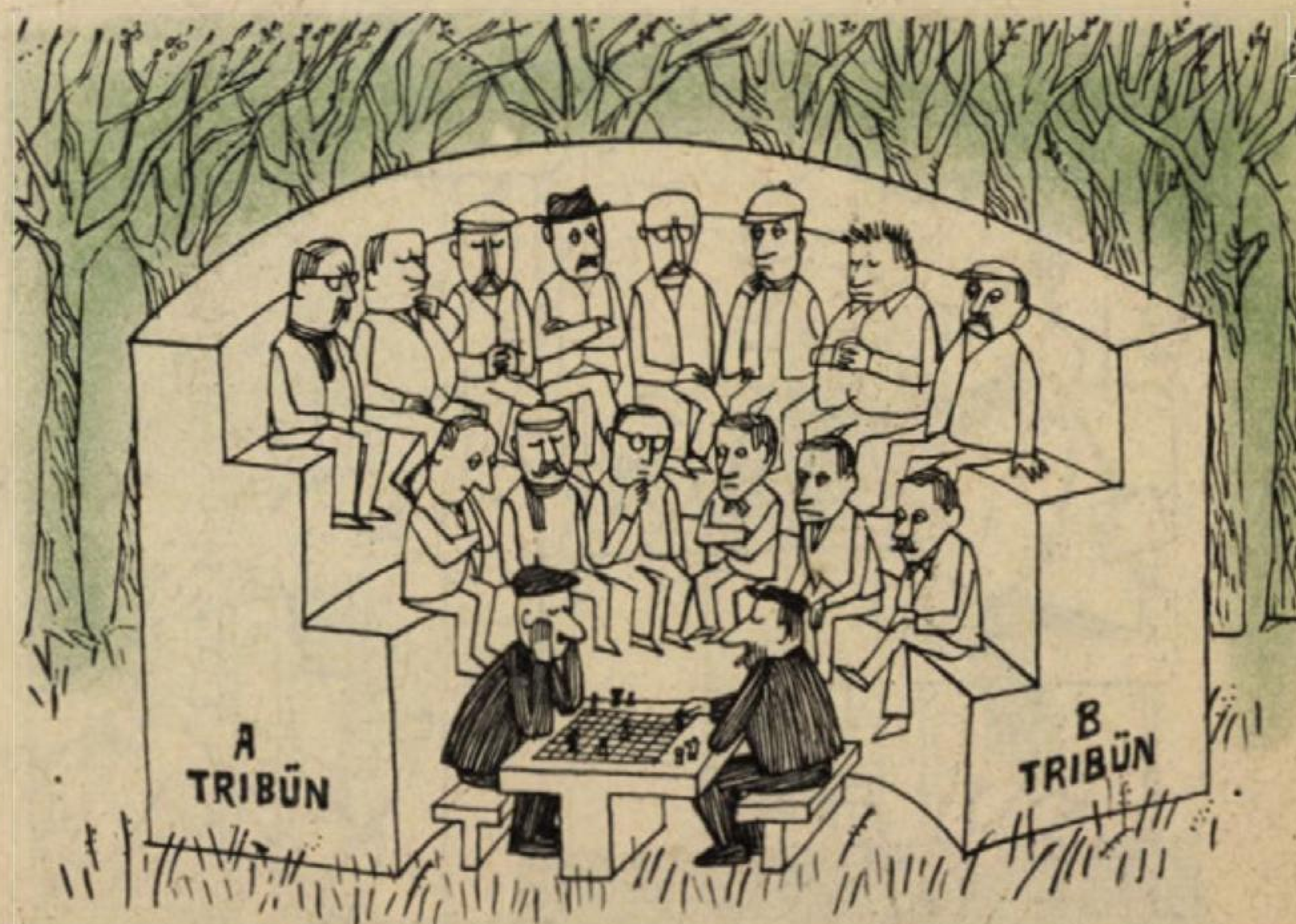
Szűr-Szabó József rajza

– Hányszor mondjam még, hogy ember küzdj és bízva bízzál!

Új sportlétesítmény a Városligetben

Kaján Tibor rajza

AZ UTOLSÓ TÁRSBÉRLET

A lakásfőhivatal vezetője boldogan újságolta a helyettesének:

— Megszüntettük az utolsó társbérletet is! Holnap bejelentem a VB-ülésen.

Ilonka, a titkárnő, aki egy aktát hozott be és hallotta az örömteli megjegyzést, megszólalt:

— Bocsánat, azt hiszem, ön téved. Van még egy társbérlet Pesten. A Zebra utca 7-ben két idősebb asszony lakik társbérletben. Mióta együtt vannak, folyton veszekszenek. Egy rokonomat látogattam meg a házban, tőle hallottam.

A főhivatal vezetője dühösen csapott az íróasztalra:

— És én erről nem tudtam! Minden kerület azt jelentette, hogy nincs társbérlet! Ezt az utolsót is meg kell szüntetni. Zebra utca hét? Magam megyek ki!

Így történt, hogy a lakásfőhivatal vezetője becsengetett özvegy Branyigáné és özvegy Fekecsné társbérleti lakásába. Elmondta, hogy miért jött és felszólította Fekecsnét, akit tizennyolc évvel ezelőtt társbérlőnek utaltak be Branyigánéhoz, hogy foglaljon el a hűvösvölgyi új lakótelepen egy összkomfortos, távfűtéses, beépített frizsideres lakást.

— Kevesebbe kerül, mint amit itt társbérletért fizet, — tette hozzá utolsó nyomatékul.

— Nem megyek el innen, — hangzott a határozott válasz. — Én csak hatvanöt éves vagyok, és a hátralevő harminc-negyven évemet Branyigánéval akarom eltölteni.

— De hiszen mindenki azt beszéli, hogy maguk marják egymást, mindig civakodnak.

— Na és? Azt is irigyli tőlünk? — mérgelődött Fekecsné. — Az az egyetlen szórakozásunk. Magányos asszonyok vagyunk, nem járunk sehová. Ez a savaborsa életünknek.

Branyigáné vette át a szót:

— Tudja maga, mi az magányosan élni? Ha nem lenne mindenben ellenkező véleményünk, megölne bennünket az unalom. Egy kis veszekedés és gyorsan múlik az idő.

A főhivatal vezetője tovább igyekezett rábeszélni Fekecsnét, de minden ékesszólása hiábavaló volt. Már azt is javasolta, hogy Fekecsné maradjon és Branyigáné költözzön a szép új lakásba.

— Legyenek egy kicsit reám is tekintettel — könyörgött. — Nekem jelentenem kell, hogy már nincs társbérlet Budapesten. És maguk miatt még mindig van! Tönkretesznek!

— Nagyon sajnáljuk — mondták szinte egyszerre az öregek, — maradunk.

A lakásfőhivatal vezetője még aznap sürgős értekezletet hívott össze, és megkérdezte beosztottjait, ki tudna ebben a kínos ügyben valami megoldást találni.

Bodrogi szólalt meg:

— Le kell választani a lakást tanácsi költségen.

— Már javasoltam. Fekecsné hallani sem akar róla. Nem akar kimenni a gangra, hogy onnan jusson be Branyigánéhoz. Azt mondta, hogy ő nem hajlandó szomszédolni. Rémes egy nő!

Végül úgy határoztak, hogy mivel az ügyben szereplő lakás volt 1945-ben az első társbérlet, nyilvánítsák a Zebra utca 7., II. emelet 5-ös számú lakást műemléknek, és mint ilyen, maradjon meg. A lakásfőhivatal vezetője ilyen értelemben tartotta meg nagy érdeklődéssel kísért bejelentését a VB-ülésen a társbérletek végleges megszűnéséről. Külön dicséretet kapott, amiért a Zebra utcai társbérlet műemlék maradt. Elhatározták, hogy emléktáblával jelölik meg.

A lakáshivatal vezetője sugárzott a megelégedéstől. Az ülés szünetében a folyosón éppen rágyújtott kedvenc cigarettájára, amikor Fekecsnét pillantotta meg, aki lelkendezve jelentette:

— Kibékültem Branyigánéval! Most már hajlandó vagyok beköltözni abba a lakásba...

Palásti László

VANNAK egészen FURCSA DOLGOK

Az afrikai néger más...

Mrs. Gershon Collier, Sierre Leona amerikai nagykövetének felesége elmondotta, hogy az Egyesült Államokban mindig afrikai nemzeti viseletben járnak, mivel a tapasztalat szerint az amerikai fehérek az afrikai négerek iránt lényegesen nagyobb tiszteletet viseltetnek, mint saját honfitársaik iránt, akik tapintatlanul Amerikában maradtak, miután elrabolták őket Afrikából.

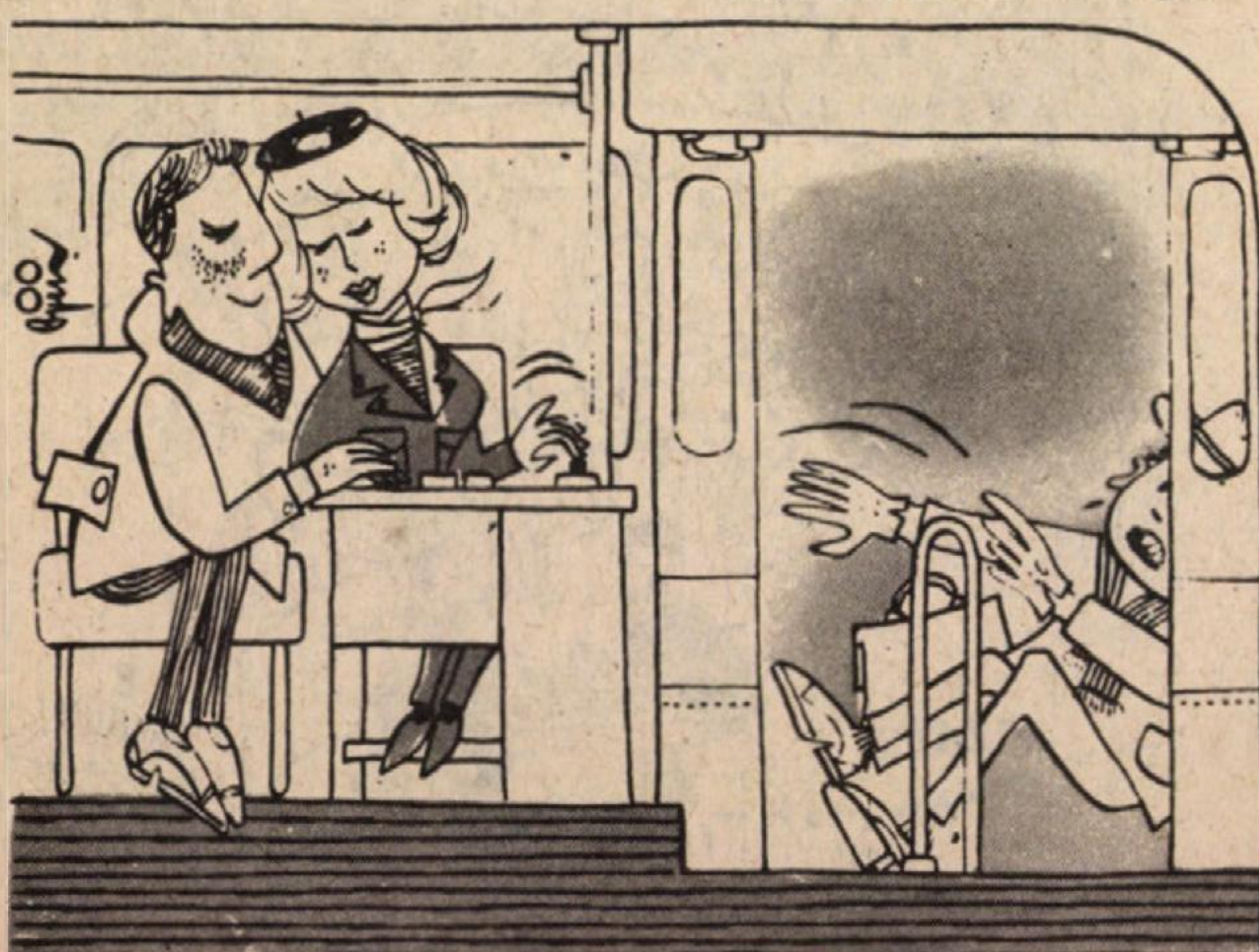
Ideges autóvezetőnő

A Tennessee-beli Memphisben egy vonat összeütközött egy személygépkocsival és azt jó ötven méternyire sodorta magával. Az autóban egy nővezető ült, név szerint Mrs. Scobey, s mindössze a száján sérült meg. Hogy milyen módon, azt ő maga mondta el:

— Idegességemben a számba haraptam. Nem jók az idegeim, s amikor a mozdony nekemjött, olyan bosszúság fogott el, hogy alig tudtam uralkodni magamon.

Önfeledt szerelem

Balázs-Piri Balázs rajza

Ravaszság

Erdei Sándor rajza

– Bocsánat, asszonyom, Kovácsék már elmentek hazulról?...

KORSZERŰSÉG

Mindig szerettem a történelmi hátterű regényeket, amelyeknek ódon veretű alakjai olyan hitelességgel mozognak a múlt távlataiban, ahogy azt Móricka elképzeli manapság a regény megírásakor. Ezt éreztem például akkor,

amikor egy magyar származású amerikai írónak, Hans Habe kartársnak „Ilona" című regényét olvastam. A mű a múlt század végén Ferenc Jóska uralkodása idején játszódik le, s többek között az áll benne, hogy a regény egyik főalakja elgondolkozva sétál végig Sopronban, a Beloiannisz téren. A lelkiismeretes író nyilván egy hiteles, mai térképen keresett színhelyet a „boldog · békevilág" érzelmes történetéhez. Megjegyzem, az sem lett volna hatástalan, ha például I. Ferenc József osztrák császár és magyar király végighajtat a Magyar Népköztársaság útján, miután végignézte a K. u. K. rakéta-egységeinek gyakorlatát.

Ebből a szempontból rendkívül figyelemreméltó Plutarchosnak, a nagy görög történetírónak most nyilvánosságra került kézirata, amelyben röviden foglalja össze a Julius Caesar elleni merénylet körülményeit. Plutarchos ebben a kis munkájában leírja, hogy sok új adat áttanulmányozása után *egészen más szemüvegen* keresztül nézi az egész Caesar-ügyet. Antoniust határozottan elítéli, hízelgőnek tartja, szerinte *igazi biciklistatípus*, aki fölfelé görnyed, lefelé tapos. Feleleveníti a Lupercalia-ünnepet, amelynek során Antonius maga is futott, s amikor Caesar elé lépett, fújtatott, *mint a gőzgép*, és babérral díszített koronát ajánlott fel Caesarnak. Caesar egészen *felvillanyozódott*, a tömeg azonban, amikor tapsolnia kellett volna, határozottan *amerikázott*, sőt lehet mondani, *szabotált*. Ez megkönnyítette az összeesküvést, amelynek különben Cassius volt a *motorja*. Olyan tervet dolgozott ki, amelynek segítségével az egésznek *óramű pontossággal* kellett működnie.

Érdekes módon Caesarnak megjósolták, hogy Március Idusán baj éri, de Caesar nem törődött vele, s a végzetes napon a szenátusba menet gúnyosan emlékeztette a jóst arra, hogy íme, nem történt semmi sem. A jós óvatosan csak ennyit mondott:

— *Várjuk meg az ötórai vonatot!*

Bent a szenátusban Caesart körülvették, *géppuskaszerűen* záporoztak rá a kérdések. Caesar verejtékezve ült le, mintegy *27 fok Celsius* volt a nagyteremben. Ettől kezdve *filmszerűen* peregtek az események, adott jelre a merénylők mint megvadult *gengszterek* ugrottak neki Caesarnak. A diktátor barátai a merénylet alatt úgy elszaladtak, mintha *puskából lőtték volna* ki őket, Antonius is *húzta a kondenzcsíkot*, ellenállásról, segítségnyújtásról szó sem volt, mintha csak azt mondták volna, hogy *kár a benzinért*. Igaz,

hogy később sereget gyűjtöttek a Caesar-gyilkosok ellen, a megtorlás ügye már *síneken futott*, de azt Plutarchos sem tudta megmondani, hogy mekkora volt az áldozatok száma. Ezt becsületesen be is vallotta, mondván:

— *Most mondjak egy telefonszámot?*

Feleki László

Osztják a nyereségrészesedést

Török János rajza

– Gizikém, kisanyám! Meggondoltam magamat, mégsem vettem fényképezőgépet!...

KIS SZAVAINK

Vannak szavak, víg kis szavak,
semmilyen nyelven senkinek
nem érthető, mit mondanak,
a kettőnké csupán,

szótárban nem találhatók,
a lexikonban nincsenek,
de édesek, mint mátkacsók
a megkérés után.

Selypes, szabálybontó szavak,
emlékkel és vággyal telik,
mosolynyitó bizalmasak, —
titkaink lajstroma —

hogy el fogjuk felejteni,
ha meghalunk! S ha meglelik:
a tudomány megfejteni
nem tudja majd soha.

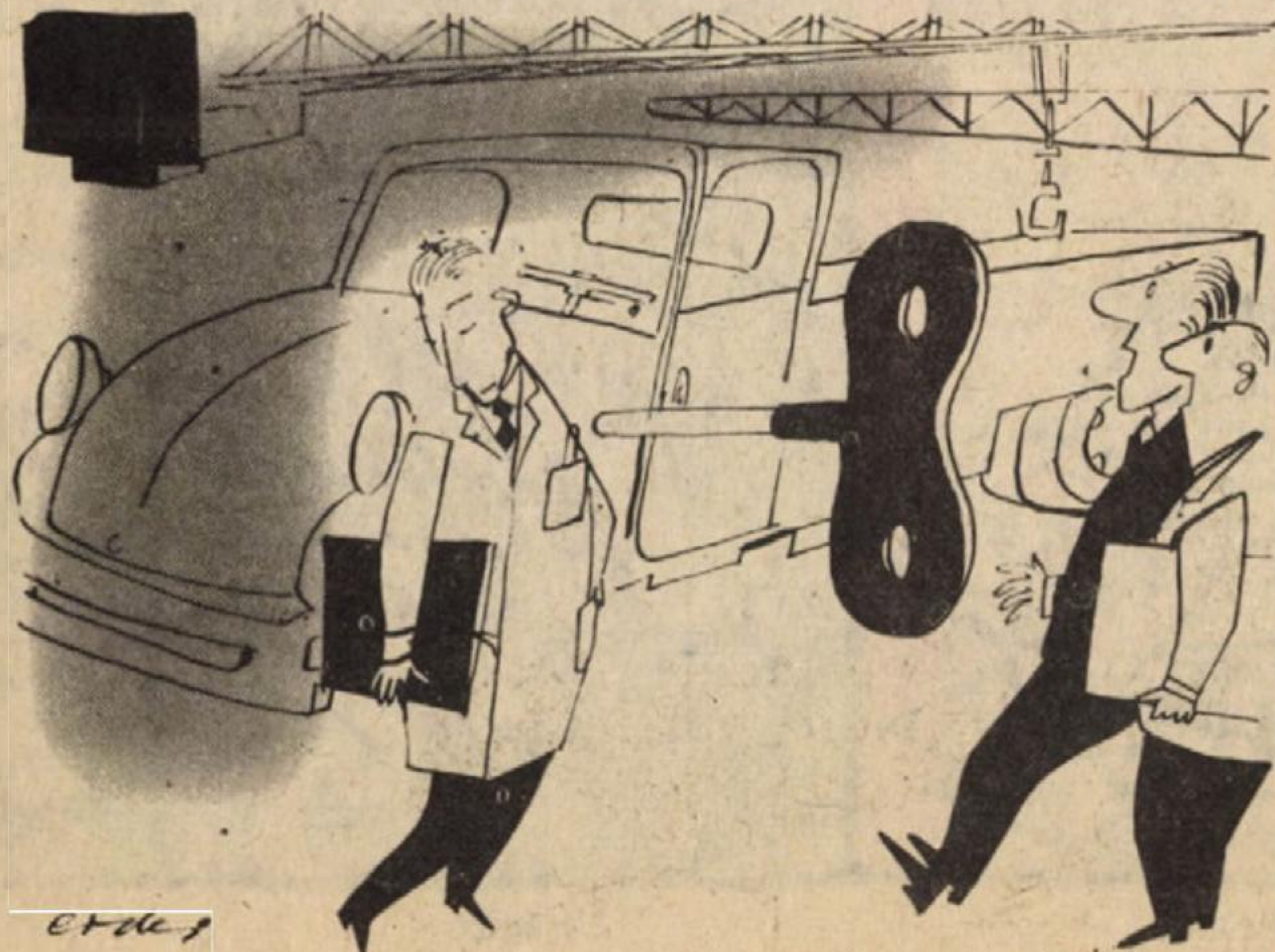
U. i.

Ősz Champollion tanár
is buta volna ehhez,
mert egy öreg szamár
mit ért a szerelemhez?

Török Rezső

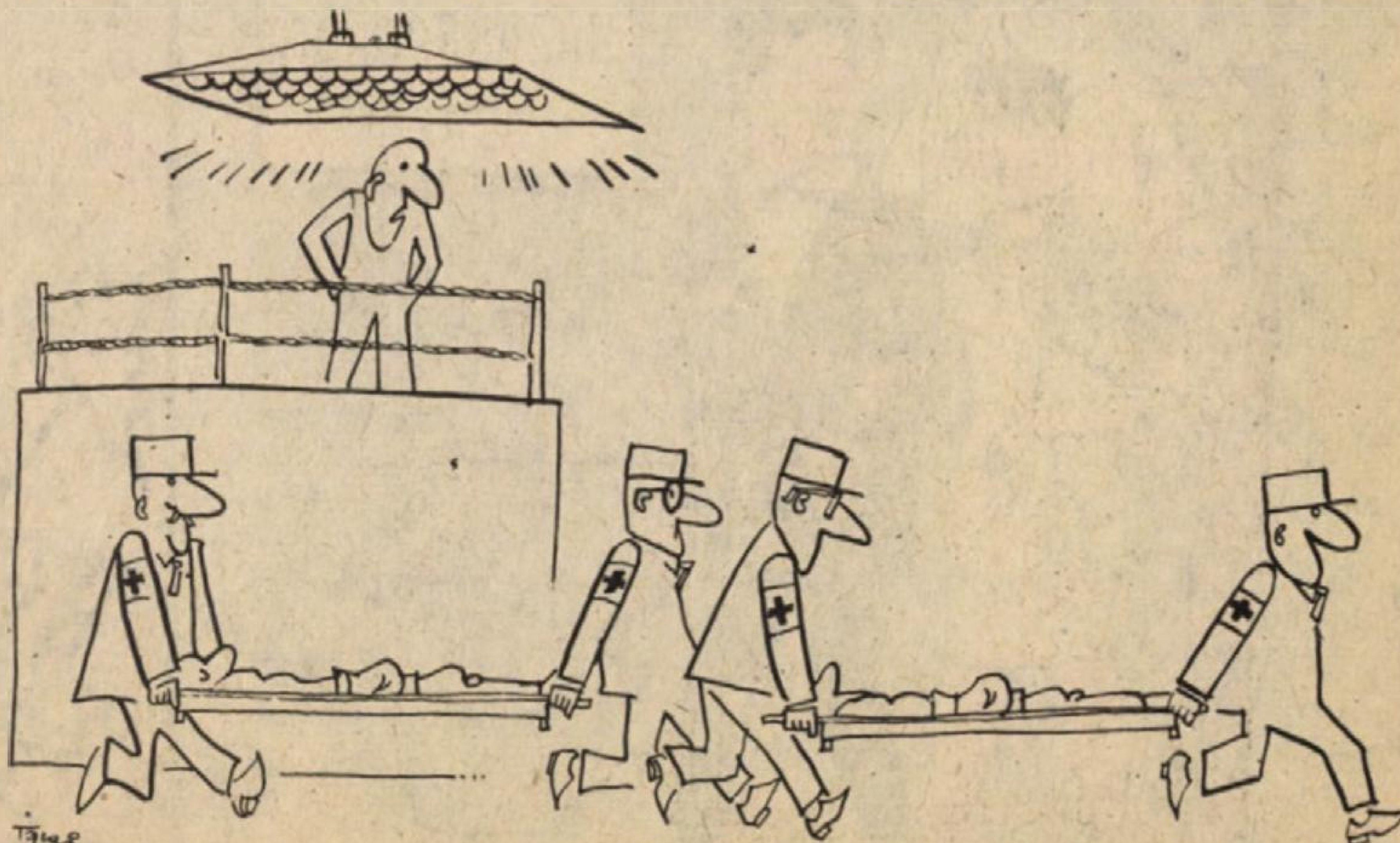
A játékiparból jött át

Erdei Sándor rajza

Döntetlen

Takács Zoltán rajza

Pályaválasztás

Pusztai Pál rajza

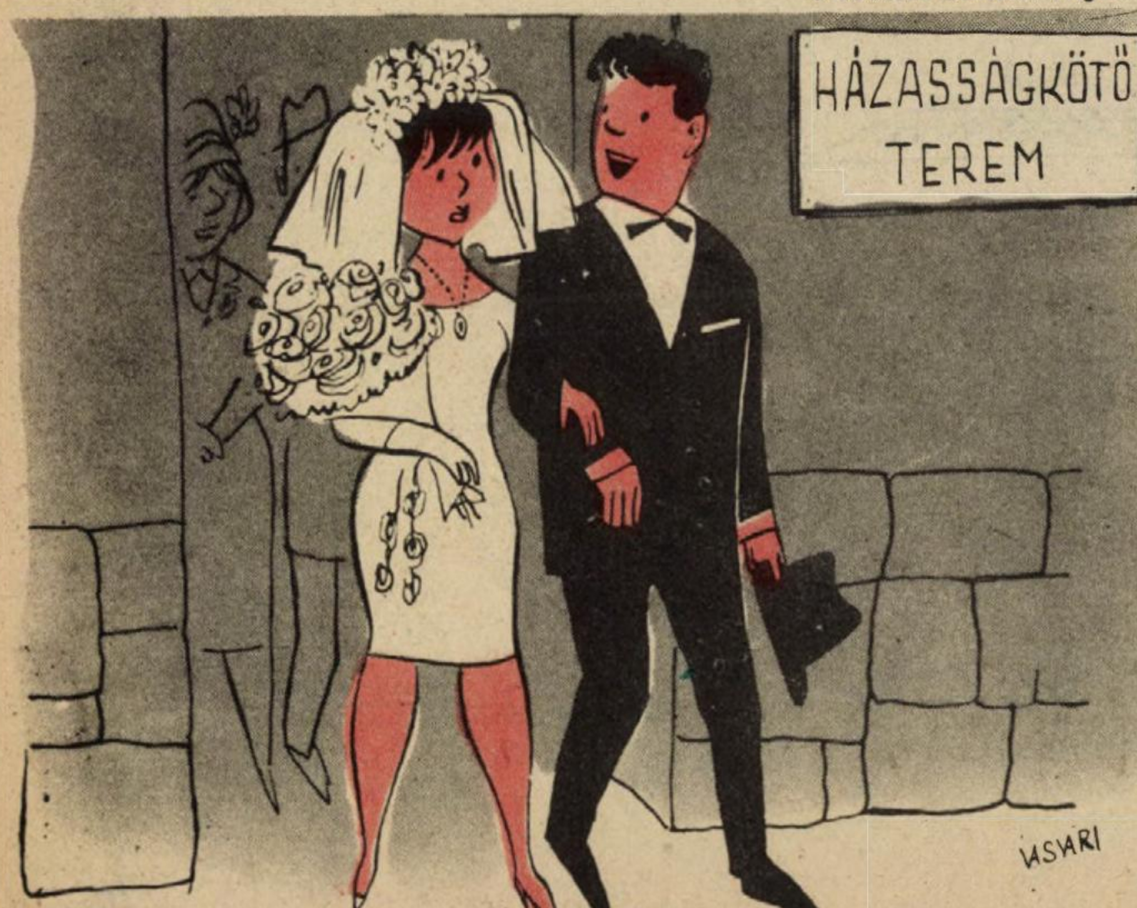
– Apu, én köztársasági elnök akarok lenni!

Szegő Gizi rajza

– Nem bánom, ezt a regényt még befejezheted, de aztán el kell döntened, hogy mi akarsz lenni.

Vasvári Anna rajza

– ... és mit gondolsz, Pirikém, milyen pályát válasszak?

Szűr-Szabó József rajza

Ki erre, ki arra ...

Szegő Gizi rajza

– Mondd, szívem, miért a „Kis kémikus"-t vetted meg a gyereknek, amikor az Agráregyetemre van összeköttetésünk? ...

Erdei Sándor rajza

– Meglátod, a fiúnkból rendőrkapitány lesz az erkölcsrendészeten.

MI LESZ BELŐLE?

Várnai György rajza

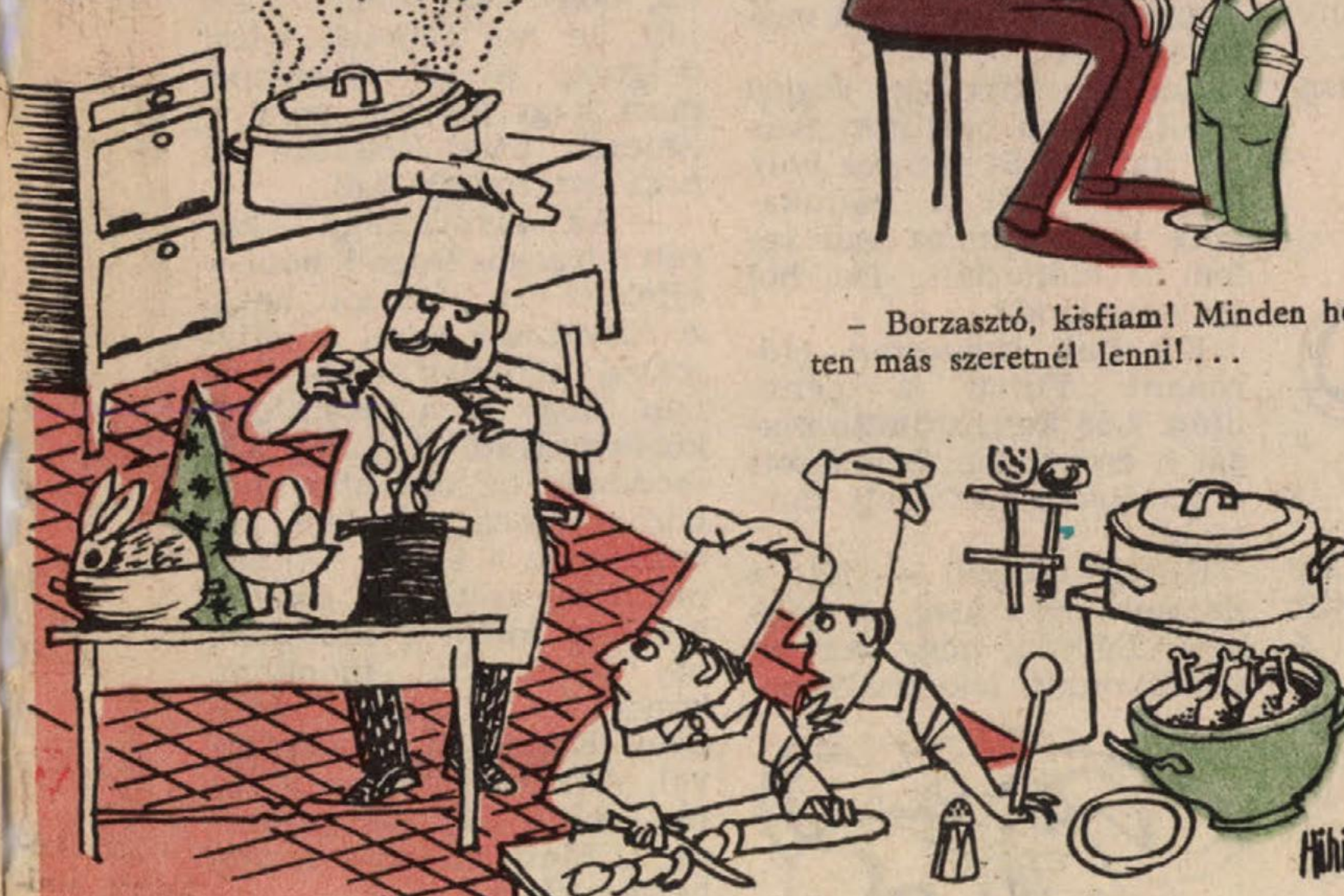
Lektor — Újságíró — Anyagbeszerző — Elárusító — Orvos

Pusztai Pál rajza

– Borzasztó, kisfiam! Minden héten más szeretnél lenni! ...

Hegedűs István rajza

– Tudod, a főnök titokban mindig bűvész akart lenni.

Szegő Gizi rajza

– Fiacskám, határozd el már végre: pénztárca leszel vagy retikül?

Kaján Tibor rajza

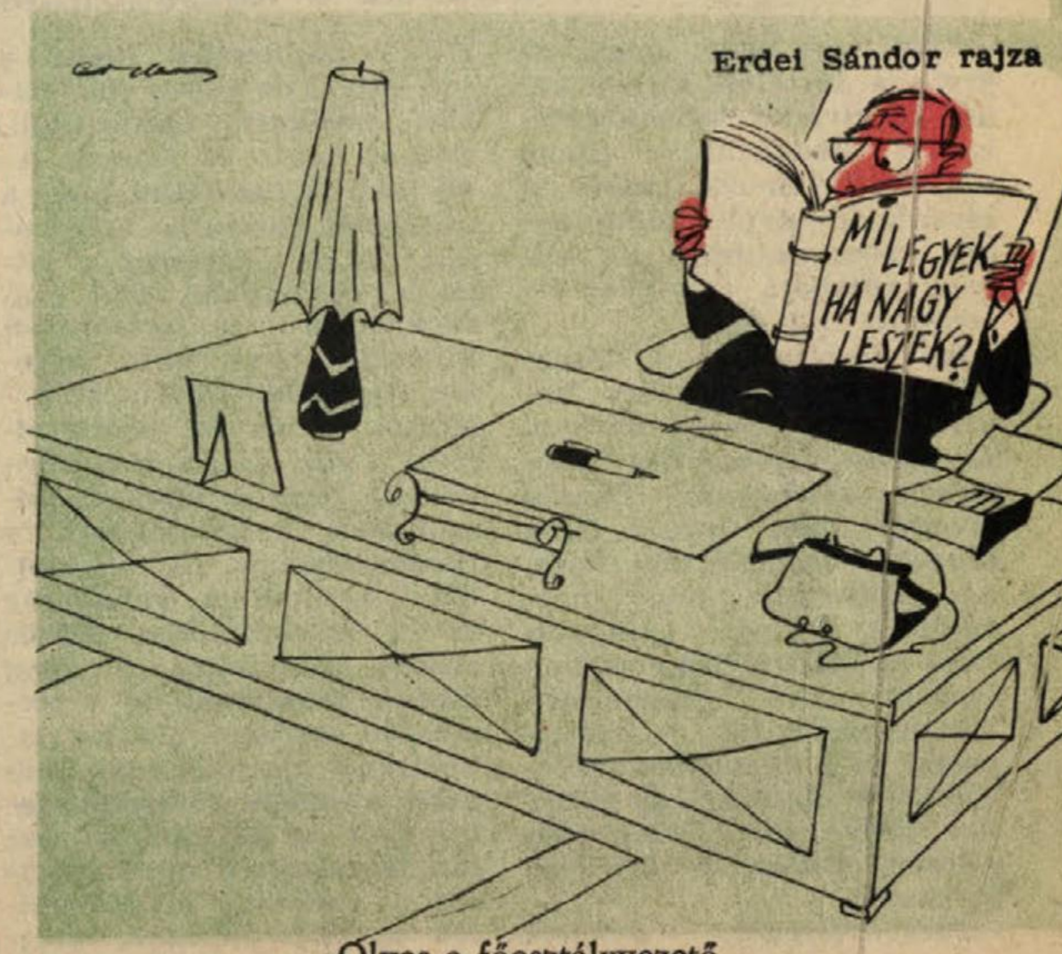
Magasbatörő tervek

Szűr-Szabó József rajza

Melyik pályára menjek?

Erdei Sándor rajza

Olvas a főosztályvezető

Kutyabaj

Tikkadtan állok az esztergapad mellett. Álmosan zümmög. Déli verő van. Ki az, mi az, ... vagy úgy!? A hangos bemondó bőg a fülembe:

— Egy macs ... mi? ... egy kutya van itten eladó ingyér. Aki akarja, átveheti a portán.

Vajon lehet-e alkudni? Azt mér nem mondja a Koncsek néni? Kutya van a portán. Vau-vau. Szeretem a kutyát. Tele van olyan emberi tulajdonságokkal, ami belőlünk hiányzik.

Nézem az ingyér eladó kutyát a portán. Vajon milyen gyártmányú lehet? Nyaldossa az oldalát. Biztosan cica volt a mamája. Jön az apró Kis Lali bácsi, a sportfelelős. Fiatal korában súlyemelő volt. Széles vállaival olyan, mint egy görgőkön tolt páncélszekrény. Nézi a kutyát, majd belecsap a kutya tulajdonos, egy csöpögő orrú srác markába. Nem alkuszik. Viszi ingyér.

— Úgy sincs az üzemnek kutyája ... — mondja, felteszi a drótkeretű pápaszemét és számol. A kutya rezsijét. Az eb előtte ül és izgatottan néz le rá. Van-e vajon keret?

Az üzemi haszonállat, aki a kicsit süket Vancsák bácsit, az éjjeli portást van hivatva éberen tartani, huszonöt forintos hosszú lánc végén lóg. Már ácsolják a házát. Szolíd, egy szobás lesz, de főbérlet. Kis bácsi izgatottan jön a görgőin és cipeli a kutyát oltani, 30 forint. Adó 240 forint. Az elnök morogva írja alá az újabb és újabb kiutalást. Hogy-hogy a kosztja? Majd a Gundeltől hozunk neki, amit kíván. Olcsóbb lett volna a Vancsák bácsinak egy nagyothalló készüléket venni.

A kutya hízik és nő. Nem a Gundel kosztján. Reggel munkakezdés előtt négy-öt nő duzzasztó zacskókat tesz elé.

— Kutyili-mutyili, aranyvirága Zajcsek néninek ... edd meg szépen ezt a szalámicskát ...

— Hogy eszik azzal a szájával a drága ...

Hogy oda ne rohanjak. Én egy hónapig töpörtyűt eszem, hogy lespóroljam a televíziómat ...

Leó, a haszonállat, az éjjel kibújt a nyakán levő gallérból, és kilógott az utcára. Ebtartói, az a négy-öt idős szakilány, teleóbégatták a szövetkezetet:

— A Vancsák nemcsak süket, de hülye is. Kiengedte a kapun ezt az arany kutyuskát.

— Hol lehet most a drága, biztosan elfogták a sintérek ...

— A rendőrségnek kéne szólni ...

A reggeli csontok úgy állnak hekatombában a kutyalak előtt, mintha egy tébolyult halottkém az egész Kerepesi temetőt agnoszkálni akarná. A csonthalmaz pediglen nő napról napra, mert az idős hölgyek csonttal róják le kegyeletüket az üres kutyakripta előtt. Saját halottjuknak tekintik.

Kis Lali bácsit ma hívatta az elnök kutya-ügyben. Lali bácsi vérvörös fülekkel jött vissza a gépéhez, és akkorát rántott a nóniuszon, hogy a gyalult tengely 8 milliméterrel vastagabb lett.

Leó negyedik nap reggel lábujjhegyen beállított. Szeme karikás és véreres volt, szájából dült a pálinkaszag. Ezt értem, ez már velem is előfordult. De hol szolgálták ki?

Kis Lali izgatottan előrohant. Futott a pénze után. Leó keresztülette magát a csontfalon, bemászott a házába és lefeküdt durmolni.

Kutyili-mutyili — jött a Zajcsek néni meg a többiek. Látván, hogy az eb visszavonult lakosztályába,

szájra tett ujjal, lábujjhegyen távoztak. De előbb odatették az áldozati lábosba az aznapi ebédjüket.

Azért mégis jók az emberek ... Idős, öreg hölgyek, lassan nyugdíjba is mennek, és már csak magukkal kéne törődniök, mennyire szeretik ezt a vacak kis állatot. Még a szemük is könnyes a boldogságtól, hogy hazajött a Leó ... Különösen ez a Zajcsek néni ...

Zajcsek bácsi, aki szintén a szöviben dolgozik, nem beszélve Zajcsek Húgóról, Zajcsek Húgónéról, Zajcsek Lajosról, idősb. Zajcsek Lajosnéról, valamint ifjabb Zajcsek Lehelről, aki bár még csak háromhónapos, de azért a 6 forintos órabérért ő is megszolgál, mondom, Zajcsek bácsi ma nem jött be. Megkérdeztem Zajcsek nénitől, a jóságostól, hogy mely okból nem jött be ma Zajcsek bácsi dolgozni a szövetkezetbe, mert hogy Zajcsek néni, a Zajcsek bácsi felesége és neki azt tudnia kell.

— Az a piszok lump — kárált a jóságos Zajcsek néni — éjjel tíz óra után jött haza. A Kováccsal, azzal a jófirmával söröztek a kocsmában. Hogy az a táncoslábú körösztanyád, te Zajcsek, mondom, tíz óra után hőbörögsz haza, mondom, dől belőled az a büdös sörszag, mondom, költöd a drágán keresett forintot, mondom, na, de megállj, mondom, kapsz te mindjárt, mondom. Kapott is a sodrófával. Akkora púp van a fején, mint egy hengermaró ... Most aztán borogathatja otthon.

Délben Zajcsek néni vett egy hízott libát, kisütötte a hegesztőben, és ezüsttálcán, arcán a jóság és szeretet szferikus mosolyával odatálalta a kutyili-mutyilinak ...

Véth István

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Özönvíz a Rózsadombon

Közismert tény, hogy az árvíz a hirtelen felmelegedés és olvadás következménye. Védekezni ellene rendkívül nehéz, mert a természet nem gondolkodik, nem számítja ki, milyen romboló következményekkel járhat.

Így történt ez a Rózsadombon a II. kerület Bogár u. 14/a számú házban. Az egyik elsőemeleti lakótársnő két-három hónapi távollét után, január 21-én reggel 9 órakor tért haza. Azt tapasztalta, hogy mosdójának csapja befagyott (ami az idei tél ismeretében igazán nem csodálatos). Villanykályháját bekapcsolni és a befagyott vízvezeték elé állítani egy pillanat műve volt. Elvonulni szintén. Vissza se jött este fél hatig.

Társbérlőjének délelőtt 11-kor papucsába ment a víz. Mivel ez eddig elég ritkán szokott előfordulni, feltűnt neki. Az alattuk levő lakó is furcsállta, hogy a csillárból folyik a víz, holott fel se gyújtotta a villanyt. A hallban álló cserépkályháról is hamarosan kiderült, hogy nem lokomobil: felrobbant, mert beléfolyt a víz és szétfeszítette a gőz. Aztán már mindenből folyt a víz; az előszobában, a konyhában, a fürdőszobában és a hallban. Amikor a rendőrség és a házkezelőség közös erővel felnyitotta a még mindig távollevő; de a természet szerepét alakító lakótársnő ajtaját, már beázott a másik földszinti lakás, sőt az alagsor is. Aztán leszakadt a mennyezetről a vakolat, meggörbültek az ablakkeretek, megpenészedtek a cipők, szétment a függöny, elaludt a villany, bedöglött az autógejzer, tönkrementek a szőnyegek és az idegek.

Azóta vakolnak, festenek, mázolnak, tisztítanak, kályhát raknak, rámát gyalulnak, szerelnek, piszkítanak. A lakók söpörnek, fűtenek, szellőztetnek és káromkodnak. A házkezelőség, meg a biztosító fizet. Összesen 10 000 forintot. Nem is sok, ha számításba vesszük, hogy az utóbbi években kétszer is volt már árvíz a Bogár utca 14/a földszintjén, ismét a természet oktalan erőinek jóvoltából — az első emeletről.

És a lakótársnő? Köszönöm szépen, jól érzi magát, tekintve, hogy a víz lefelé folyik.

(—nős)

A BŰNÖS ALMA

Midőn Éva egy almát kínált,
Ádám mindjárt ráharapott,
s mert nagyon ízlett néki nyilván,
repetált még egy adagot.

A repetát mind több követte,
Ádám csak evett és evett:
már nem volt alma a fán egy se,
mert béfalta a készletet.

Aztán elaludt. — Éva árván
csak ült és várt szegény ... holott
mást remélt. Ám a falánk Ádám
megtömött hassal hortyogott.

Ilyen a férfi! ... Modern dráma
lehetne ez a kis mese:
a nő csupán szíve bálványa,
de a hasa ... az istene.

Bedő István

A STÁTUSZ

1.

– Pufók kis mókusom... Mikor szerzel már nekem egy jobb állást?

– Arany liliomom, lásd be, hogy ez nem olyan egyszerű...

– Pufók kis mókusom, végtére is osztályvezető vagy... Ha igazán akarnád, már rég bedughattál volna valami adminisztratív munkakörbe!

– Értsd meg, arany liliomom, amíg nem üresedik meg státusz, lehetetlen...

– Megígérted, és azóta folyton hitegetsz! Mit gondolsz, nekem drótkötélből van a szerelmem?

2.

– Na, arany liliomom, itt a nagy alkalom. Látod, nem hiába intettelek türelemre...

– Mi történt?

– Az egyik könyvelőnő, a Rehákné ellen fegyelmi eljárás indult. Súlyos visszaéléseket követett el, biztos, hogy elbocsátják a vállalattól... Na, és ki kerül a helyére? Na ki? Na ki?

– Drága kis pufók mókus vagy te mégiscsak... Mondd, sokat kell dolgozni egy ilyen könyvelésen?

– Az én arany liliomom csinos ujjacskái, hamm, hamm, nem fognak elkopni, hamm, hamm, hamm...

3.

– Halló! Bakos osztályvezető kartárssal beszélek?

– Igen.

– Itt Magasszéki főosztályvezető.

– Tessék parancsolni, főosztályvezető kartárs.

– Csak kérek. Önöknél, hallom, megüresedik egy adminisztratív munkakör.

– Igen, a Reháknét minden bizonnyal elbocsátják a súlyos visszaélései miatt... azonban...

– Nos, erre a helyre én tudok egy megbízható, kiváló, merem állítani, sokoldalúan képzett munkaerőt. Majd elküldöm magához. Csépai Bea. Feljegyezte a nevet?

– Igen... azonban...

– Előre is köszönöm! És számítok magára!

– Kérem... főosztályvezető kartárs... természetesen...

4.

– Mondd, kis pufók mókusom, nem rúgtátok ki még azt a Reháknét?

– A napokban sor kerül rá... Azonban...

– Mi az, hogy azonban? Mi az, hogy azonban?!

– Nézd, arany liliomom...

– Mit nézzek?! Mit nézzek?!!... Te Bakos! Csak nem akarod azt mondani, hogy nem szerzed meg nekem azt a státuszt? Csak nem akarod azt mondani?!!

– Ugyan... dehogy...

5.

– Szóval, kérlek, így állt a helyzet. Ha a főosztályvezető Beájának szerzem meg a státuszt, az én arany liliomom kikaparja a szememet. Ha meg őt juttatom be, még rosszabbul járok: elvesztem a főosztályvezető kegyeit.

– Pfű, öregem, szép kis slamasztikába kerültél... Hogy tudsz ebből kimászni?

– Ne aggódj, már minden szerencsésen megoldódott.

– El sem tudom képzelni, hogyan!

– A Reháknénak még tekintélyesebb pártfogója akadt.

Dunai Ferenc

Noé bárkájában

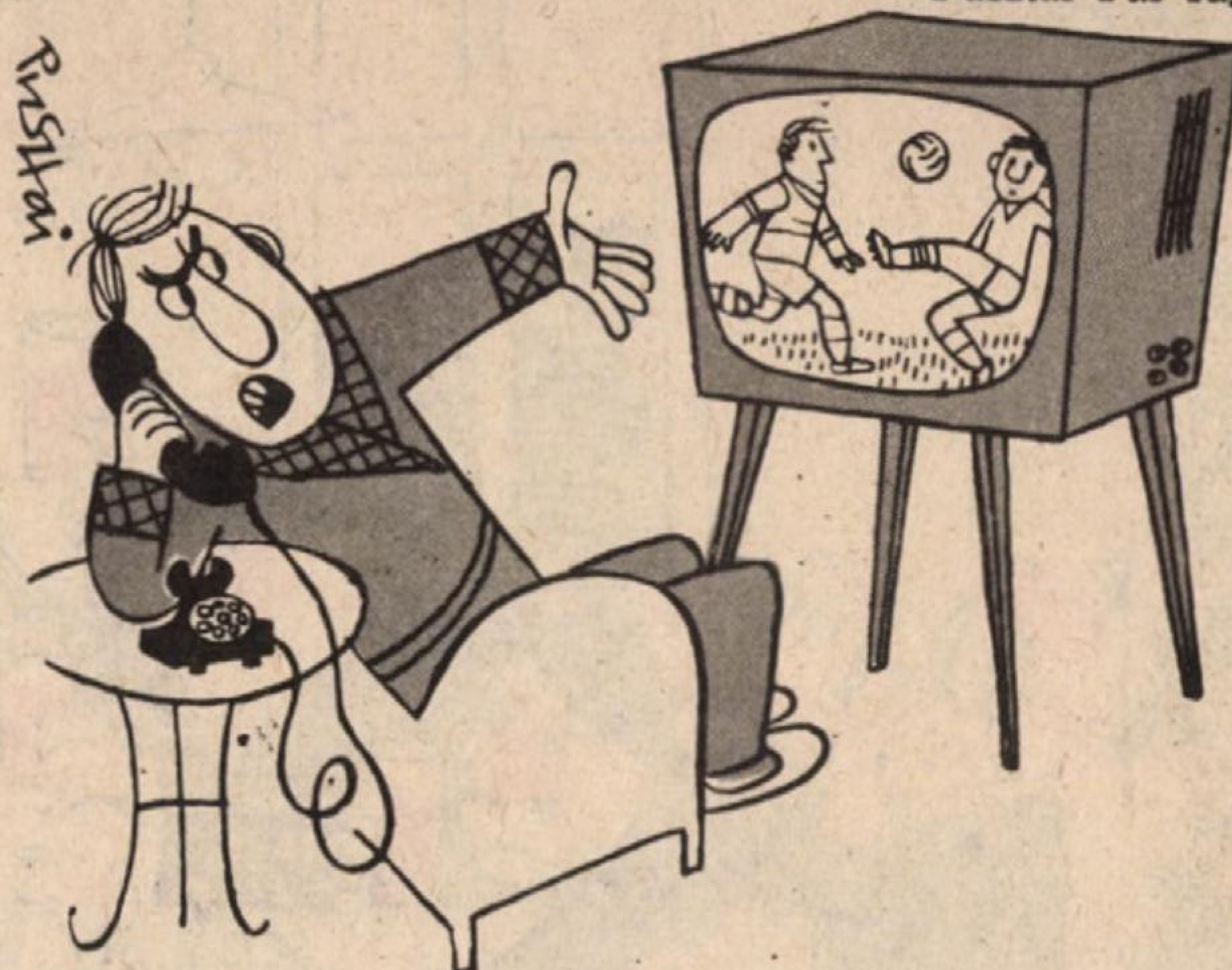
Schwott Lajos rajza

– Fogadni mernék, hogy itt több van, mint két bolha!

Hibabejelentés

Pusztai Pál rajza

– Halló! Valami hiba van az adásban! Az nem létezik, hogy a csapatom ilyen rosszul játsszék!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL

NÉPMŰVÉSZET, ÓH!

Igazi gyűjtőszenvedéllyel szeretem a népművészeti tárgyakat. Van nekem már matyó babám, sárközi terítőm, csikóbőrös kulacsom, tulipántos ládám, makrapipám, meg lengemagyar ihajcsuhajom is. Gyűjtöm, gyűjtöm az iparművészeti csecsebecséket. Miért ne? Ha mások gyűjthetnek képeslapot, gyufacímkét, papírszalvétát, bélyeget, külföldi rokonokat, meg takarékbetétet, miért ne gyűjthetnék én népművészeti izéket?

Ez a szenvedélyem gyakran űz a Szent István körúti Népművészeti és Háziipari Bolt kirakata elé. A napokban is megálltam a kirakat előtt és majd kiugrottam a bőrömből, mikor megláttam a kirakatban nagy betűkkel kiírva, hogy aszongya: „CHUBBY CHECKER". Na, mondom, végre ezt is megértem! Most már lesz a többi cókmókomhoz valódi CHUBBY CHECKER-em is, csak tudnám, mi az isten nyila az! A kirakatban csodaszép nájlon pulóverek, kardigánok, egytől-egyig „népművészetiek" meg „háziipariak". Biztosan a népek csinálták valamelyik műemlék-házban. De melyik lehet az a CHUBBY CHECKER. És mennyibe kerülhet egy ilyen cekker, szatyor vagy mi a szöszmadzag? Számolgatom magamban, hogy mennyit adhatok én egy ilyen CHUBBY-ért. Közben megdöbbenve fedezem fel, hogy nemcsak CHUBBY és CHECKER, de más ősmagyar nyelvű felirat is díszeleg a kirakatban. Ilyenek: „Twist'n' twist", „Gonzales", „Let's twist again", „The twist". Egyikre sem emlékszem sem a Halotti beszédből, sem az „Ó magyar Mária-siralom"-ból. Az is borzasztó, hogy ezek a „csavargatós táncra" emlékeztető szavak absztrakt módra összedobálva hevernek vagy csüngnek a kirakatban, és nem tudom megállapítani, hogy melyik lajbihoz vagy cekkerhez tartoznak. Mit tegyek?

Menjek be a boltba és leplezzem le magam, milyen élhetetlen gyűjtő vagyok, hogy még ezeket az egyszerű szakkifejezéseket sem ismerem? Le is sülne a képemről a bőr! Inkább elkullogok egy népművészeti és háziipari igénnyel nem dicsekvő RÖLTEX-boltba és kérek ott valami közismert krepp-nájlon vagy terilén izét, mert az legalább tudom, hogy micsoda. Persze, az is lehet, hogy ez a CHUBBY CHECKER nem is valami, hanem valaki, akit így hívnak. De az is lehet, hogy egy népi énekes, aki, miközben kardigánokat köti, a Gonzales-t énekli és twistel, hogy magyarosabbra, népművészibbre és háziiparibbra sikerüljenek a kardigánok, szvetterek meg a fuszeklik a Népművészeti és Háziipari Bolt nagyob dicsőségére!

Tatár István,
XIII., Róbert Károly krt. 39.

Akik félreértették az öntözéses gazdálkodást

Pusztai Pál rajza

Opportunizmus

Szűr-Szabó József rajza

Rádiótanács

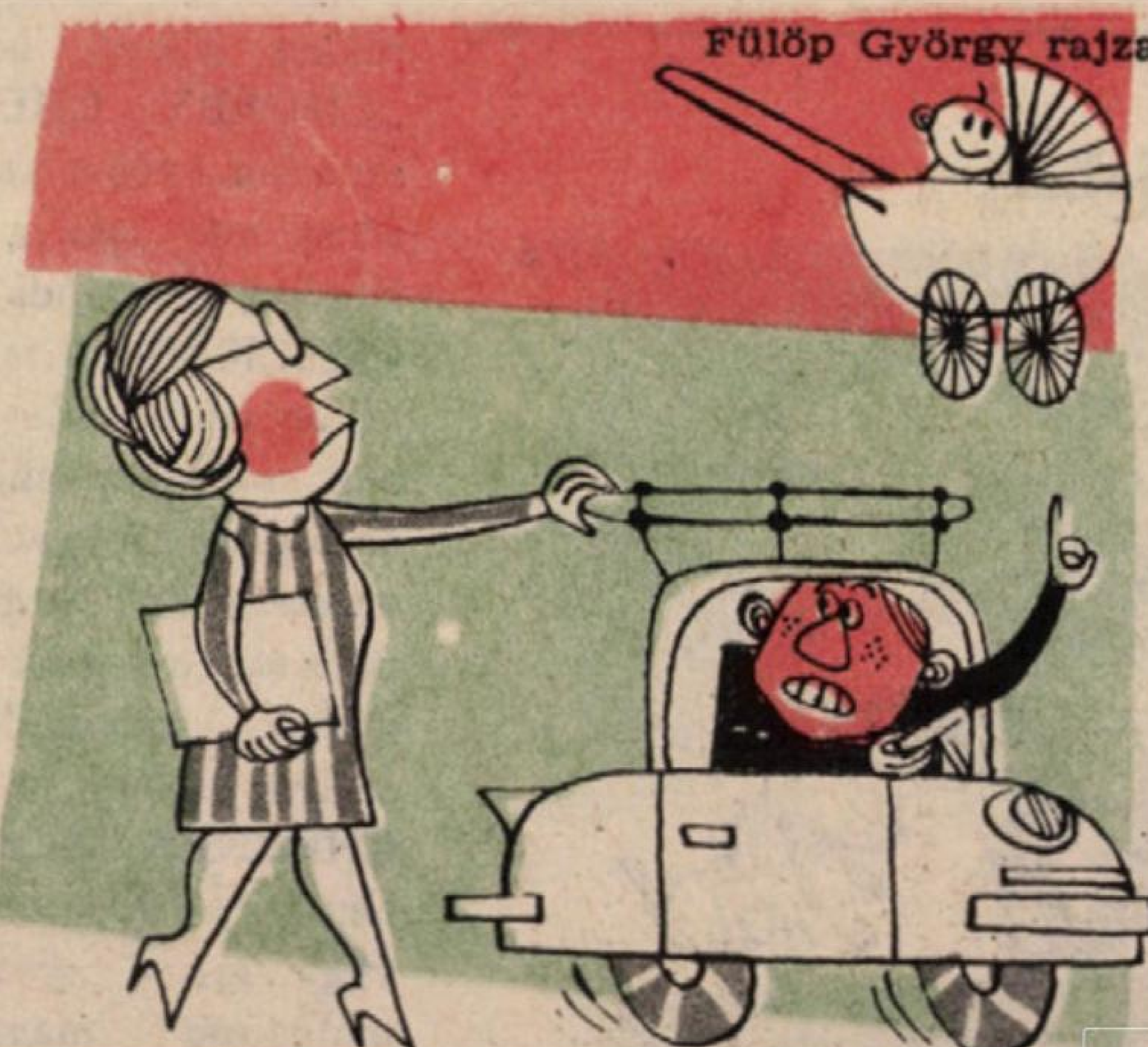
Szegő Gizi rajza

– ... és gondoljanak azokra, akik már aludni tértek...

Kisautó

Fülöp György rajza

– Asszonyom, ön téved, a babakocsi ott van!

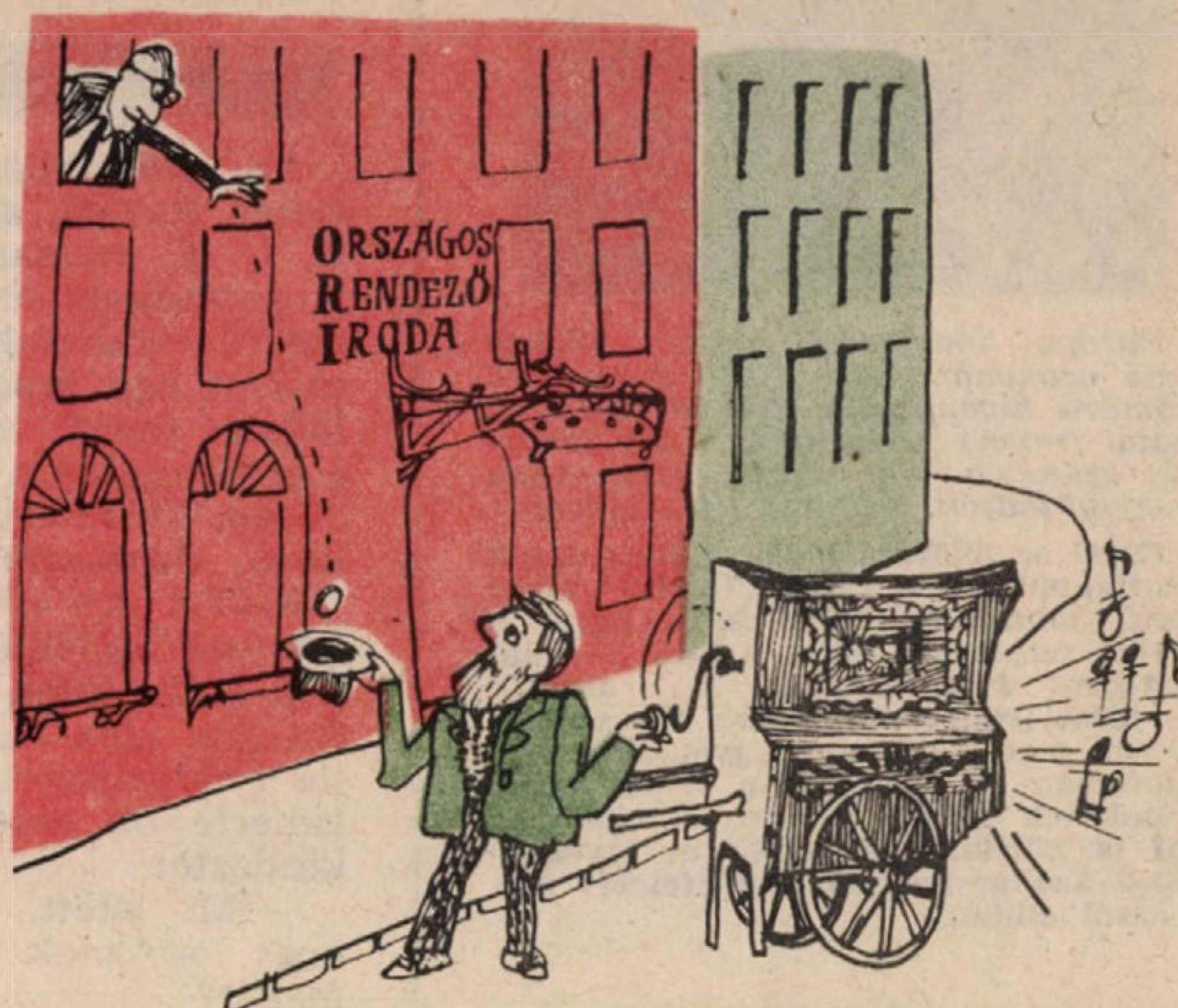
Közép- és dél-amerikai helyzetkép

Gerő Sándor rajza

Jogdíj

Hegedűs István rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

– Mondja, kérem, miért fekszik ez az állomás egy félórányira a várostól? – kérdi egy utas a vidéki vasútállomás főnökétől.

– Azért, mert azt akartuk, hogy lehetőleg közel legyen a sínekhez – feleli az állomásfőnök.

*

Két barát beszélget:

– Hiába, kérlek, nem lehet a nőkben bízni.

– Miért?

– Képzeld, a minap feladtam egy házassági hirdetést az újságba és az első, aki válaszolt rá, a menyasszonyom volt.

*

– Három-négy napig maradjon otthon – mondja a doktor a betegnek – és pihenje ki magát...

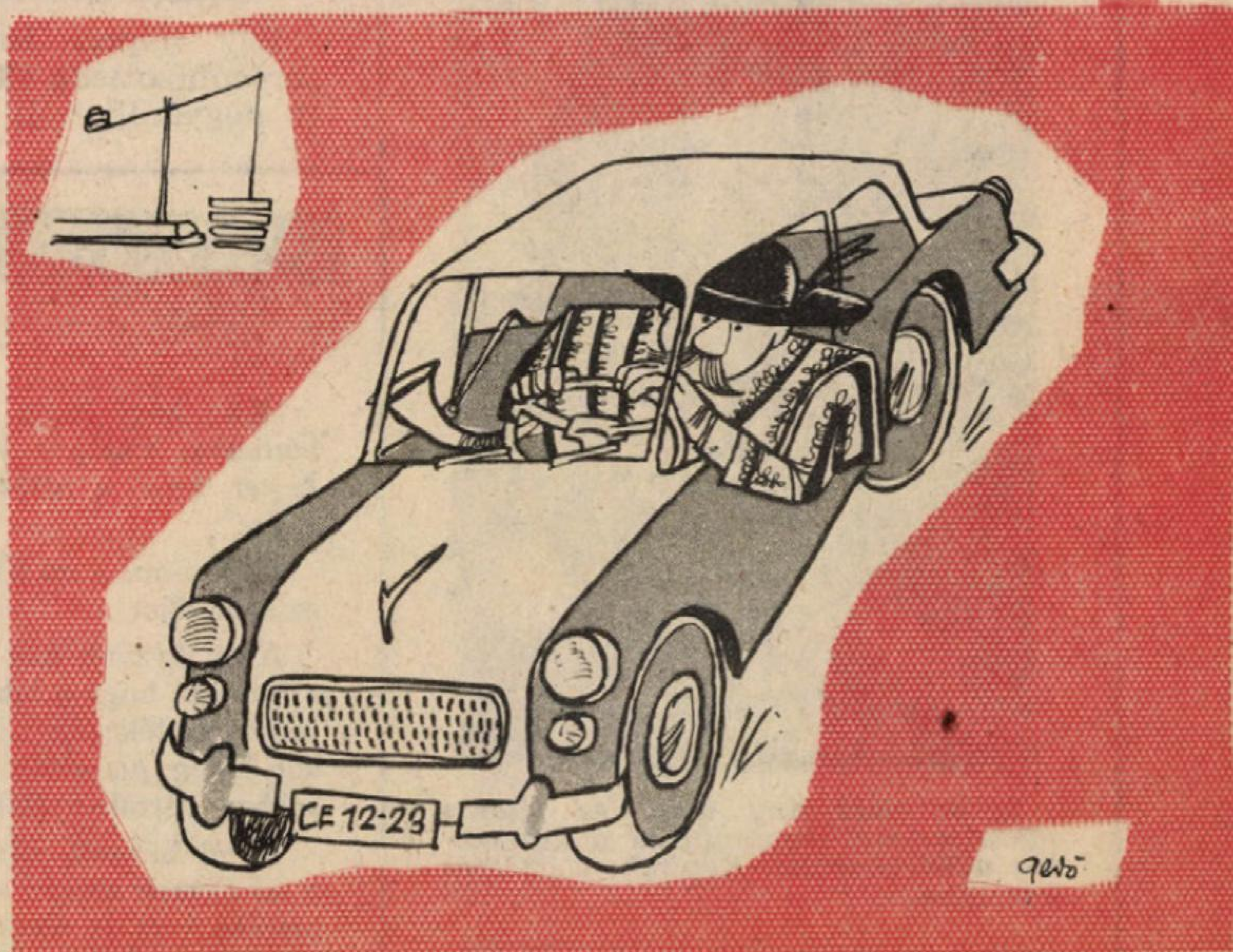
– Nem tehetem, doktor úr – feleli a beteg.

– Miért nem?

– Mert csak modern bútoraim vannak.

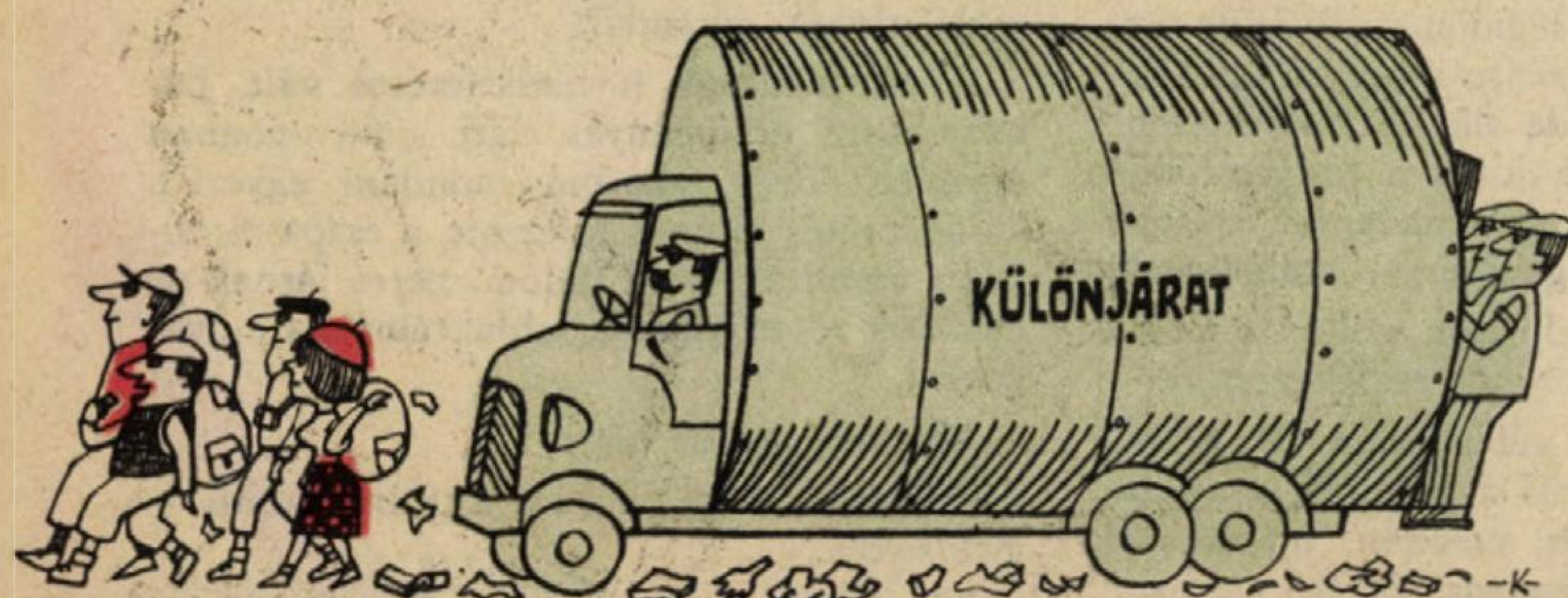
Megismerni a kanászt cifra járásáról...

Gerő Sándor rajza

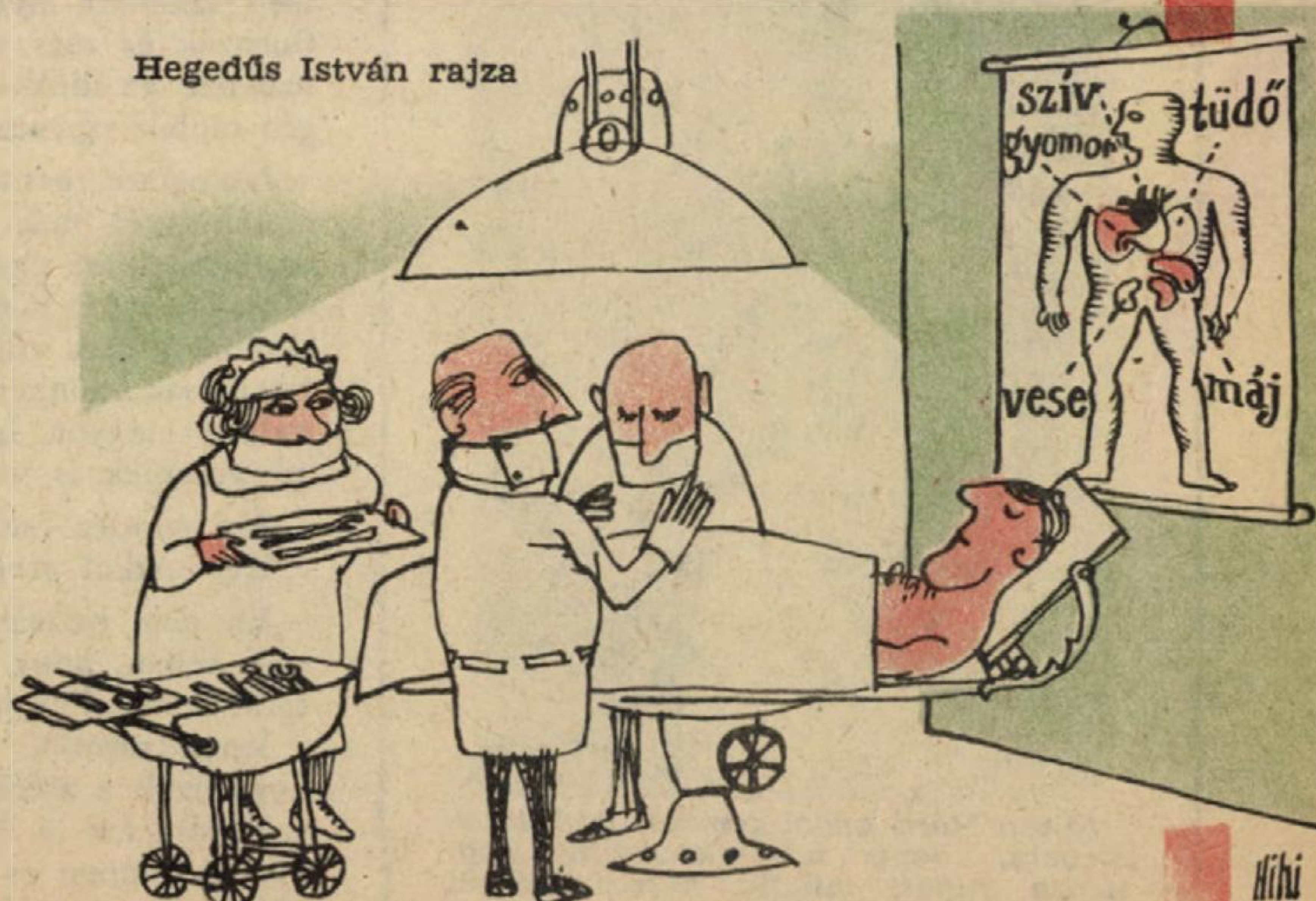
Megkezdődött a kirándulószezon

Kaján Tibor rajza

Puskázás

Hegedűs István rajza

TAVASZ

Európa hónapokig fázott, néhány hete azonban magasabbra szökkent a hőmérő higanyszála. Nicole Badal, a fiatal francia filmszínésznő egy forgatás szünetében a napra sietett, hogy meggyőződjék; valóban itt a tavasz.

Ezzel az aláírással jelent meg egyik hetilapunkban a fenti „Tavasz" című kép. Mondanunk sem kell, hogy a fiatal színésznőt nem abban a pillanatban fotografálták le, amikor — mint írták — a tavasz érkezéséről akart meggyőződni. Egyébként más lapokban is sok olyan képet látni, amelynek kicsit furcsa az aláírása. Mi is közlünk két fotót és igyekeztünk azokat hasonló „megfelelő" aláírással ellátni.

Ez az olasz lány négy és félórás időtartammal megjavította a kézenállás világrekordját. Képünk: a győztes két lába.

Lilian Hard angol pénztárosnő elhatározta, hogy takarékoskodni fog. Azóta ruháit mindig hátrész nélkül csináltatja.

3 TÖRTÉNET HASEKRŐL, A SVEJK ÍRÓJÁRÓL

ÉBERSÉGI PRÓBA

Az első világháború elején történt, amikor a K. u. K. monarchiában a hatóságok orosz kémekre vadásztak. Hasek elment egy prágai szállodába, szobát vett ki, és a bejelentőlapra ezt írta: „Fedor Ivanovics, kereskedő, Odesszából."

Másfél óra múlva detektívek verték fel álmából, és bevitték a rendőrségre, ahol az ügyeletes rendőrtisztviselő, aki ismerte őt, csodálkozva kérdezte:

— Mi ütött magába, hogy orosznak adta ki magát?

— Csak arról akartam meggyőződni, hogy a rendőrség elég éber-e?

SOROZÁS

Egy napon Hasek a sorozóbizottság előtt állt. A negyedik volt a sorban. Az ezredorvos megkérdezte az elsőtől:

— Mi a panasza?

— Szívbajos vagyok.

— Én is szívbajos vagyok. Alkalmas!

A második került sorra.

— Mi a panasza?

— Reumás vagyok.

— Én is! Alkalmas!

A harmadik azt válaszolta, hogy asztmás és lúdtalpa van.

— Én is asztmás vagyok, és nekem is lúdtalpam van. Alkalmas!

Hasek került az ezredorvos elé:

— Mi a panasza?

— Hülye vagyok.

— Én is... izé... gazember... hogy merészelte! Na várjon csak, majd én kigyógyítom! Alkalmas!

A HARANG

Haseknek volt egy harangöntő nagybácsija, akitől egy harangot örökölt. El akarta adni, de nem talált vevőre, pedig fűnek-fának ajánlotta. Egyszer egy hivatalnoknak akarta eladni a harangot, aki behívatta őt a lakásába és titokban a rendőrségre telefonált. Hasek a rendőrségen is azt állította — ami igaz is volt —, hogy a harangját akarta eladni. Erre bevitték az elmegyógyintézetbe, megfigyelésre. Az elmeorvos, aki azt hitte, hogy a harang csak Hasek fantáziájában létezik, hogy a „beteget" megnyugtassa, kijelentette, hogy hajlandó a harangot megvenni. Mivel látta, hogy a páciens „könnyű eset", haza is engedte.

Másnap Hasek egy kézikocsin bevitte a harangot az elmegyógyintézetbe és kérte a pénzt.

(A Volkstimméből)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A MI HÁZUNK

Kár, hogy nem tűztek ki versenydíjat bérházra, amely a legtökéletesebben *emlékeztet* arra a napra, vagyis *1945. április 4.-ére.*

Esküszöm, a mi házunk nyerte volna meg az első díjat.

A mi házunk már január legelején leállt a fűtéssel, hogy a lakók minél előbb elkezdjék az emlékezést az ostrom napjaira, amikor hideg pincékben, vagy jégverem lakásokban várták a fölszabadító csapatokat.

A mi házunk, illetve azok, akik intézik a mi házunk sorsát, – *kik* ezek, nem fontos, nyilván nem is óhajtják, tiltja a szerénységük, hogy kiírjam a nevüket – s szűnni nem akaró szorgalommal őrködtek azon, hogy a memento egyetlen napra se hagyja el a lakók szívét, sőt más testrészét sem, amelyet szép számban kezdtek ki emlékeztető influenzák és más nyavalyák, olyanok, amik azokban az időkben támadták meg a gyengén táplált szervezeteket.

No persze, manapság, és nálunk gyengéntápláltságról már nem igen beszélhetünk, antibiotikumok egész légióját szállítja az esztéká, így tehát a memento szervezőinek nehezebb dolguk volt, de sikerült, olymódon, hogy csak időnként küldtek a radiátorokba valami langyot. Így aztán még az erősebb szervezetűek is vacogtak és – emlékeztek.

Ám mindez csak előjáték volt.

Egy sokkal pregnánsabb emlékeztetőre.

Én nem hiszek a véletlenben. Nem hiszek abban, hogy erről a zseniális mementóról nem tehet senki, véletlen, így jött ki a lépés, satöbbi. Bizonyos vagyok abban, hogy azok a zseniális fejek, akik ki tudták számítani azt is, hogy a mi házunkban éppen, de éppen és pont a mínusz húsz foknál fogyjon ki a fűtőanyag, ugyanezek a fejek számították ki azt is, hogy a mi házunk kapja a felszabadulás ünnepére a legemlékeztetőbb dekorációt.

Nem zászlókat, nem drapériát. Nem emblémát.

Romokat.

A mi házunk évek óta várta, hogy messze földön hírhedt elaggott külsejét, belsejét renoválják. Évek óta terveztek minket, beterveztek, bejegyeztek, sőt már föl is mértek és aztán semmi, maradt a csend, a puszta lék, itt is, ott is.

Közeledett április négy.

Két héttel előbb megjelentek csákányokkal, vésőkkel, egyéb eszközökkel, elkezdődött a sortatarozás, vagyis annak a sora, hogy április 4.-re, ha nem is pontosan úgy, de majdnem, vagy még ugyabban nézzen ki a mi házunk, mint azon a napon, amikor a fölmentő csapatok az utolsó náci és nyilas bandát is elűzték az országból.

A tervezés, vagyis a dekoráció ragyogóan sikerült.

Az udvaron, lépcsőházban, folyosókon téglahalmok, gerendák.

A mi lakásunk is hadszíntérré vált, néhány napi eredményes harc után azonban egyetlen lövés, akarom mondani egyetlen kalapácsütés el nem hangzott, a csapatok tovább vonultak, nem tudom merre járnak az előőrsök a tróglikkal, ablakrámákkal, üvegekkel.

Megvolt április négy.

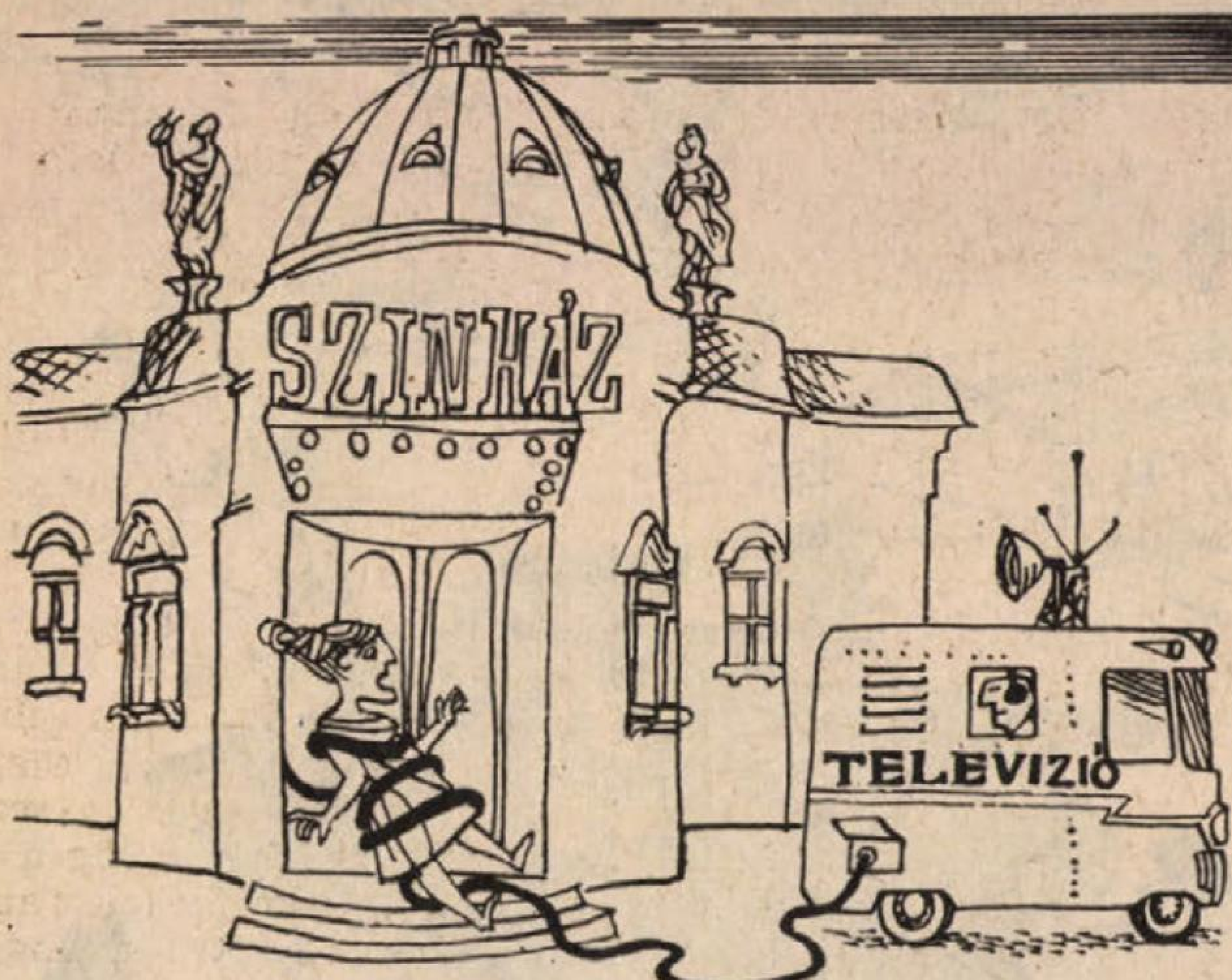
Mi azért még várjuk a fölszabadító – melósokat.

Bár lehet, hogy egyelőre Berlin felé... vagyis a Berlin Étterem felé járnak, sortatarozni.

Boross Elemér

Modern mitológia

Hegedűs István rajza

Thália és a kígyó

A legújabb magyar produkció

Gerő Sándor rajza

KIS RIPORT NAGYKŐRÖSRŐL

Bevezetőképpen talán szóljunk a nagykőrösiek első számú büszkeségéről, a hatalmas konzervgyárról. Az adatokból gyorsan kiszámítható, hogy készételeivel a gyár egyszerre 36 000 jóétvágyú embert láthatna vendégül. Termékeit, különösen a savanyított uborkát, a világ minden táján vásárolják, és gyakran kapnak elismerő leveleket a külföldi fogyasztóktól. A legfrissebb ilyen levél egy Angliába szakadt magyartól érkezett.

Hja kérem, hazulról még a savanyú uborka is édesebb...

*

Nagykőrös másik büszkesége a gyökérpipa. Itt található ugyanis az ország egyetlen pipagyára,

melynek készítményeit tízezerszám viszik külföldre. Sőt, most tárgyalnak a hollandokkal egy 150 000 darabos szállításról, tehát a nagykőrösi pipa az angol és cseh pipákat is lepipálja. Azon persze el lehetne tűnődni, hogy míg a pompás nagykőrösi pipák jelentős valutát hoznak a nemzetgazdaság konyhájára, miért nem teljesíti a gyár a belkereskedelemnek tett ígéreteit. Hiszen a nagykőrösi pipa igazán próféta lehetne a maga hazájában is.

*

Nem maradhat ki ebből a kis terjedelemre méretezett riportból a nagykőrösi ládagyár sem, mely a környező hatalmas gyümölcsvidéket látja el ládával. A közelmúltban külföldről kapott a ládagyár egy többmillió forint értékű, hatalmas rönkhasító gépet, amelyről az elragadtatott szakemberek azt állították, hogy nyolc nyelven beszél. Mint később kiderült, egyelőre nem használható. Balszerencse, hogy a nyolc nyelven beszélő masina éppen magyarul nem tud egy kukkot sem. Mint errefelé mondják: vagy nem értenek hozzá, vagy más gép kellene az itt használatos nyersanyaghoz.

Pedig kell a gyümölcsösláda, mert Nagykőrös vidékén egyre nagyobb méretű gyümölcstermelés folyik. A homokon könnyű megtelepíteni a nemes gyümölcsfajtákat, a városba igyekvő téeszifjúságot — már nehezebb.

*

Nagykőrös szájhagyományai közül talán legismertebb a kőrösi pacalvacsora. Nincs az az összejövetel, vagy rendezvény, mely ne számíthatna biztos sikerre, ha pacalvacsorával van egybekötve. A kulturális érdeklődés már lassabban halad előre, pedig Nagykőrösnek szép hagyományai vannak, zeneiskolája pedig messze földön híres. Egyszer a Szegedi Nemzeti Színház operaegyüttese Mozart „Szöktetés a szerályból" című operáját adta elő Nagykőrösön, szép sikerrel, de igen kevés néző előtt. Mesélik, hogy az egyik néző elszomorodva a félig üres nézőtéren, csendesen megjegyezte:

— Úgy érzem, a szervezésnél hibázták el. Az operaelőadást pacalvacsorával kellett volna egybekötni.

(fülöp)

EGY SKÓT VICC

A skót belép az anyakönyvi hivatalba.

— John fiam születését szeretném bejelenteni.

Az anyakönyvvezető felüti a könyvet.

— Tessék diktálni.

— Pillanat — mondja a skót. — Mennyit kell ezért a bejelentésért fizetnem?

— Az anyakönyvvezetés ingyenes — válaszolja a hivatalnok.

— Akkor írja be mindjárt Jack fiamat is — lélegzik fel a skót. — Ugyanis ikreim születtek.

DUPLA MŰÉLVEZET

Sajátos mozitechnikai újítással lepett meg minap a Bányász Filmszínház, ahol tudvalevőleg két teremben folyik egyszerre vetítés. A hang úgy áthallatszott a szomszédból, mint a pinty! Ez különösen a drámai részeknél volt hatásos, midőn a közönség lélegzetvisszafojtva figyelte a hős néma küzdelmét, s akkor hirtelen vidám heje-huja oldotta fel a feszültséget. Odaát ugyanis éppen egy humoros jelenet pergett a vásznon.

Javasolom, hogy ha a konkurrens nézőterek közti zajszigetelést a tudomány mai állása mellett nem sikerülne megoldani, legalább nyergeljenek át kizárólag némafilmek játszására...

(d—th)

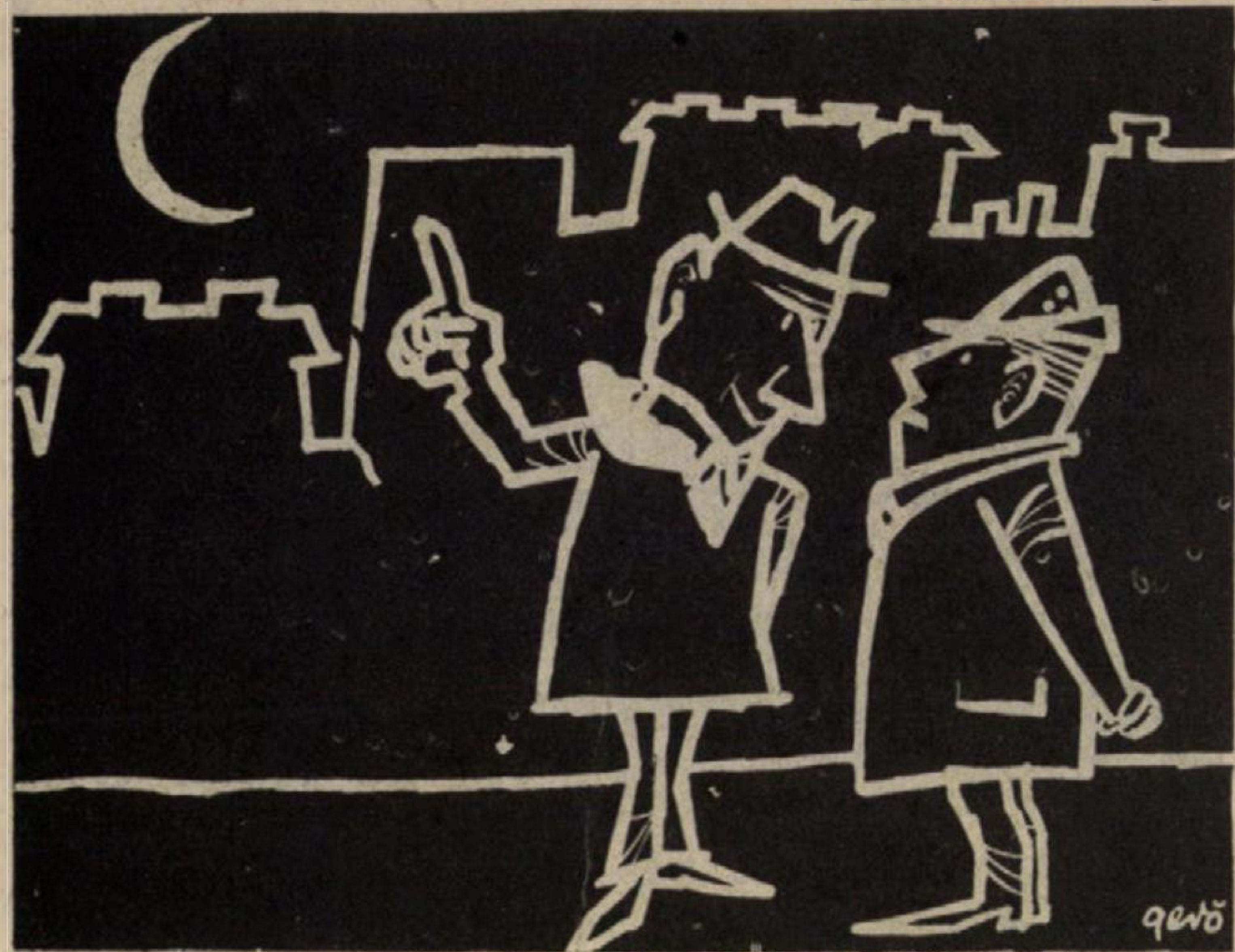

Nem közölhető kéziratot küldtek:

D. Péter, Bp. VI., Nagymező u. — C. Béla, Érd, IX., Kármentő u. — ifj. S. László, Ménfőcsanak. — L. Éva, Borsodszirák, Fő u. — N. Sándor, Zámoly, Vasvári Pál u. — K. László, Szeged, József A. u. — H. Lajos, Bp. X., Árpa u. — L. Imre, Bp. VIII., Rákóczi tér. — B. Imréné, Szilvásvárad. — N. S., Bp. II., Árpád fejedelem útja. — T. Józsefné, Jászkisér. — G.-né, N. Mária, Bp. VII., Damjanich u. — B. Gábor, Balmazújváros. — Zs. Franciska, Bácsalmás, Árpád vezér u. P. Pál, Bp. XVI., — K. Károly, Bp. II/a. Haraszt u. — E. István, Tiszaigar, — V. József, Kiskunfélegyháza, — M. Erzsébet, Szolnok, — Cs. Gyula, Petőfibánya, — S. Béla, Csánytelek, — V. Júlia, Nyíregyháza, — V. Rozália, Halinba, — J. Norbert, Mezőkövesd, — P. Sándor, Bp. VIII., Visi Imre u. — M. József, Csanádpalota. — P. S. Győr, — Gné, Lágymányos, — M. Magdolna, Bp. XIII. Sógor u. — S. György Bp. VIII., Mária u. — A. András, Pestlőrinc. — S. Benedek, Pétfürdő, — T. Sándor, Bp. VII., Rákóczi u. — A. Kálmán, Tokod, — T. Árpád, XIII., Thälmann u. — Cs. Lajos, Békéscsaba, — G. Andor, Bp. VI., Csengery u. — ifj. B. József, Bp. VIII., Kulich Gy. tér, — Cs. Miklós, Bp. XI., Bartók Béla u. — B. Jenő, XIV., Fogarasi u. — Sz. N. Sándor, Zámoly, — T. Pál, Jászberény. — Zs. E. Bp. Felvinc u. — I. Tibor, Ludas, — S. Sándor, Győr, — P. István, Székesfehérvár, — G. Ferenc, Kőszeg.

Kép a jövőből

Gerő Sándor rajza

– Mi az, te nem utaztál a Holdba?
– Megvárom a teliholdat, szeretek nagyokat mászkálni!

Az oktatás jövője

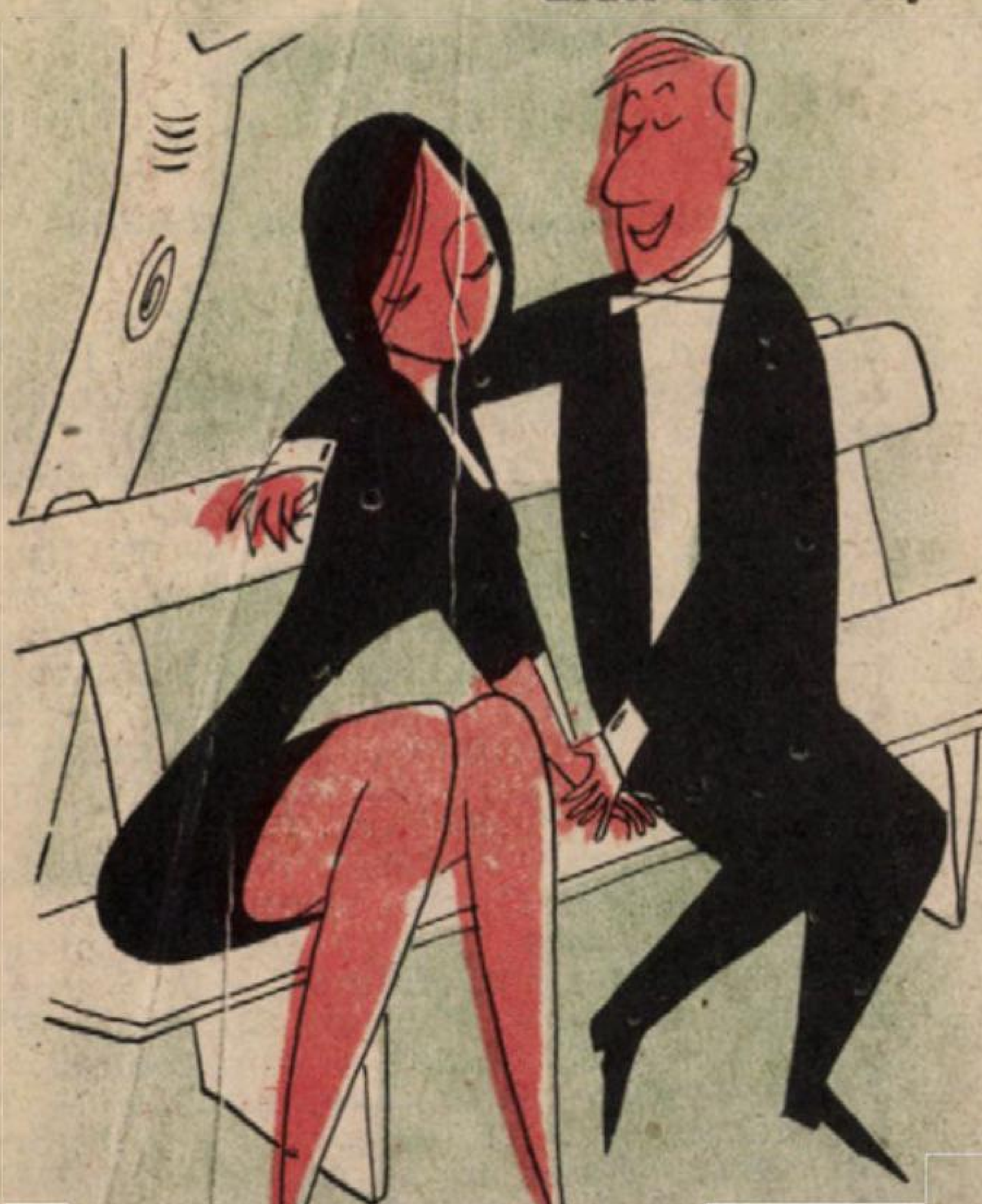
Szegő Gizi rajza

– Te haszontalan, még kézbe sem vetted a fizikakönyvet!
– Tanár úr kérem, megvárom, amíg képregényt írnak belőle...

Tavaszi idill

Erdei Sándor rajza

– Nyugodtan közel hajolhat hozzám, Mancika, én is újhagymát ettem...

Ahol nem örülnek a gólyáknak

Hegedűs István rajza

Páciensek

Várnai György rajza

– Borogassa csak, kedveském, a sógornőmnek is attól múlt el...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 63.2136 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504